

Előszó

Sok jót lehet írni, ha tudod mit, is szeretnél.

Annyi minden történt már Veled az életed folyamán, hogy érdemes lenne leírni.

Remélem, megteszed, és egy nagyon jó könyv lesz belőle.

A Te sikeremben és hogy lesz erőd megírni, bízom: párod.

Eddig csak játszottam a gépen. Ez a pár mondatod írásra készítetted. Ha már a Barátom is ezt írja, akkor bizony, muszáj valamit kezdeni, muszáj írni.

Leírni, ami történt, ami megváltoztatta az Életem. Az Életem, a nagybetűset.

Kaptam Tőle egy laptopot. Minden hátsó szándék nélkül. Vagyis én azt gondoltam, hogy a nélkül. De mint kiderült, mégis volt hátsó szándék.

Hát ezért kaptam a gépet! Eddig erre nem is gondoltam. Csak elfogadtam, mert azt hittem, nekem jár.

Indíttatás

Ma mindenki könyvet ír. Mintha divat lenne. Vagy csak én gondolom? Vajon miért írnak könyvet az emberek? Mindenki másképp látja, vagy gondolja.

Van, akinek a mondanivalója sok, és az évek során elraktározta. Majd ha nyugdíjba megyek jelszóval! Akkor biztosan ráérek!

Mások azért, mert érdekesnek, vagy mozgalmasnak tartják saját életüket. Vagy túl sok szép történet, és ezt meg akarják osztani az olvasóval?

Talán sok-sok szép helyre eljutottak, és ez legyen ösztönző, azok számára, akik szintén szeretnek utazni, újat felfedezni, új ismeretekkel gazdagodni.

Vagy talán sok- sok rossz dolog, kellemetlen élmény tarkította életüket? És könyvüket okulásnak szánják: Így ne!

Figyelemfelkeltés, hogy másképp kellene élni, viselkedni hasonló helyzetben?

Ezek csak találgatások. Hogy mi igaz a felsoroltakból, ki tudja? Van erre válasz? Lehet ezekre, a kérdésekre válaszolni? Kell egyáltalán válaszolni? Van olyan, aki tudja ezt? Vajon meghallgatnánk-e? Kérdések. Minden kérdés újat vet fel. Ördögi kör. Bele lehet kavarodni, zavarodni.

Mindenki maga dönti el, mikor kezdi újraélni az életét. Ha leírva látja, valóban újraéli, és újraértékeli. Van olyan, aki csak közli, érdekesség képen. Míg mások levonják a tanulságot a saját életükből.

Vagy az olvasó teszi meg helyettük.

Az én életem útelágazáshoz ért. Ezért kezdtem el írni. Minden készen állt bennem, csak egy gomb kellett. Egy gomb, amit valaki, vagy valami megnyom.

És ezt a valamit úgy hívják: RÁK.

Kezdet

Mindenki érzi, hogy valami nincs rendben. Valami megváltozott. Orvoshoz kellene menni. De talán nem nagy a baj. Talán csak megerőltette magát. Talán csak abbahagyta kedvenc kávéivását, ez okozza a gondot. Mivel a fájdalom nem múlik, mégis az orvos segítségére van szükség.

A tavalyi évben, október közepén észrevettem, hogy valami megváltozott az egészségi állapotomban.

Szerettem volna elhítenni magammal, hogy nincs semmi probléma. Jól vagyok. De mégis lépni kell. Lépni, talán nem sürgős, de mégis el kell menni orvoshoz.

A körzeti orvos mindig akkor rendel, amikor én dolgozom. Miért ne? Cserélni lehet a munkahelyen a váltótárssal, de minek? Még nem olyan nagy a baj.

Még húzom az időt. Majd, még várok egy kicsit. Még átérom magam. Néha jobban vagyok, akkor meg miért menjek orvoshoz? Lehet, hogy csak beképzem?

És eljött az idő, már nem várhattam tovább. Nagy fájdalmaim voltak, nehezen tudtam lépni, állni, ülni, vagyis létezni.

Családi házunk ablakait cseréltettem ki, ezért két nap szabadságon voltam.

Mivel a fogaimmal is probléma volt, már elég régen, először elmentem a fogorvoshoz. November 4-én pedig a körzeti orvoshoz. Elmondtam a panaszom. A doktor nő azonnal beutalót adott a Körzeti Szakorvosi rendelőbe.

Ennek az a menete, hogy időpontot kell kérni. Követtem ezt a tendenciát. Eltelt bizony három hét is. November 28-án végre szakorvoshoz kerültem, a körzeti Szakrendelőbe.

A vizsgálat rövid volt, és határozott. A doktor úr közölte velem a gyanúját. Fel sem fogtam, pedig a vizsgálati lapon fehéren-feketén szerepelt. Igaz, Ő is megkérdőjelezte. Elküldött alapos kivizsgálásra a közeli kórházba, ahova tartozunk.

Hétfői nap volt. Másnap, kedden délelőtt elmentünk a párommal. Elmondtam panaszomat a szakorvosnak a Sebészeti Osztályon. Alapos kivizsgálás után behívott a vizsgálóba bennünket. Leültetett, és közölte a megállapítását. Kíméletlenül, tárgyilagosan, csak az igazat.

Önök rosszindulatú vastagbél-daganata van. Meg kell műteni. Mivel rossz helyen van, és a végbélből egy bizonyos darabot ki kell vágni, kivezetésre kerül sor. Ezután a széklet a testen kívül ürül. A műtét hosszadalmas és bonyolult. Miután helyrejön a szervezet, a seb begyógyul, rendszeres ellenőrzésre van szükség. A rákos sejtek elterjedésének megakadályozására, kemoterápiára és sugárkezelésre kell járni.

Ott ültem, néztem az orvosra értetlenül. Vártam a folytatást. Vagyis azt, hogy nem igaz...

Folytak a könnyeim. Nem értettem, amit mondott. Vagyis értettem, de nem fogtam fel.

Mikor magamhoz tértem, záporoztak a kérdéseim. Azok a kérdések, amit ebben a kegyetlen helyzetben minden beteg feltesz az orvosnak.

A beteg nem érti... és az orvos sem, hogy ezen, mit nem lehet érteni?

Biztos ez? Nem tévedés? Hogyan lehetséges ez? Miért pont én? Miért pont most? Most, amikor minden a helyén van? A gyerekeim a „helyükön” vannak. A munkahelyemen új kihívás vár rám.

A régi kapcsolatomból most bukkant fel a barátom. Most találtunk egymásra úgy, ahogy a tíz éves együttlétünk alatt soha.

Csak néztünk egymásra a doktor úrral. Mindketten kételkedve. De mindkettőnknek más volt az irány.

Remegtem, és sírtam. Sírtam tehetetlenségemben. A tudat alatt éreztem, hogy kettétört az életem. Az eszem még nem fogta fel. Még nem ocsúdtam fel a kábulatból. Talán nem is akartam.

Behunytam a szemem, hogy az álom sokáig tartson. Az álomnak vége lett. Ez rémálom.

Nem is tudom, mi lett volna, ha nincs mellettem a párom. Ő tért először magához. Vagyis Ő már sejtette, az előző napi vizsgálat alapján. Elmondta nekem az aggályait, amíg a kórházba értünk. Vagy nem figyeltem, vagy Ő volt kíméletes.

Még feltettem néhány buta kérdést, ami számomra egyértelmű volt. A doktor úr készségesen válaszolt. Volt gyakorlata. Már hozzászokhatott. Nem először látott megrendült, és összetört embert. Láta a megrendülésemet, mintha sokkot kaptam volna. Próbálta enyhíteni a közlést, finomítani, vigasztalni.

Nem halálos. Az orvostudomány mai állása szerint gyógyítható. Sokan meggyógyulnak. Sokan élnek így, hogy kivezetik a végbelet. Meg lehet tanulni ezzel élni. És nagyon sterilen lehet kezelni.

Enyhe vigasz-gondoltam magamban.

Muszáj volt így közölni, ilyen keményen? Vagy így szokás? Nem lehetett volna kicsit később? Vagy ködösíteni? Feltettem néhány ilyen és ehhez hasonló kérdést.

Fontosnak tartjuk, hogy a beteg megtudjon mindent az állapotáról. Legyen tisztában a betegségével, hogy tudjon dönteni.

Még hitetlenkedtem, még kérdezgettem, még nem akartam hinni a fülemnek. Alig hallhatóan elkezdtem sírni. Remegtem, nem láttam semmit, és senkit magam körül

Ugyanazokat a kérdéseket többször is feltettem. A válasz nem változott. Sem a tartalma, sem a minősége.

A barátom és az orvos is közölte velem, ezeket már kérdeztem, és választ is kaptam. Nem emlékeztem, mit kérdeztem, és mi volt a válasz. Csak ültem tehetetlenül, magam elé meredve. Megállt az idő.

De tovább kellett lépni, új beteg jött. Talán hasonló problémával, mint az enyém...

Végre összeszedtem magam.

Felmentünk a Sebészeti Osztályra. A folyosón várakozva kitört belőlem a tehetetlenség, a reménytelenség.

A főnővér odajött hozzám, megkérdezte mi történt. A könnyeimmel küszködve, elcsukló hangon, érthetetlenül dadogtam, miért ez az elkeseredés.

Ilyenkor mindig van „eset” Mindig van olyan, hogy, velem is ez meg ez történt, tíz-tizenöt évvel ezelőtt – és mégis itt vagyok.

Lehet, hogy nagydolog történt vele, velük. De ez most velem történt.

És engem ebben a zaklatott idegállapotban nem vigasztalt a másik ember betegsége, tragédiája.

Talán azért kaptam „sokkot”, mert megrettentem ettől a szótól: „kivezetés” Nem voltam vele tisztában, mit is jelent. Nem ismertem olyat, aki ezt már átélte. És, ha ismertem volna, az én lelkiállapotomon mit változtat? Vagy az ismert, vagy az ismeretlen rettentett el. A legkegyetlenebb szó hangzott el: „végleges kivezetés” – ez még jobban sokkolt. Vagyis az, hogy így kell leélni az életem.

Nekem, aki emberekkel foglalkozom! Nekem, aki roppant érzékeny vagyok a szagokra, az illatokra? Hogy fogok megbirkózni azzal, hogy érzem a saját szagom? És, ha én, akkor mások is érzik. Elhúzódnak tőlem, megjegyzéseket tesznek rám. Megbélyegeznek. Vége, vége mindennek.

Próbáltam összeszedni magam. A doktor úr még nem fejezte be a beszélgetést. Szövetteni vizsgálat is van, minden esetben. Gyorsan, pontosan intézkedett. Az volt a benyomásom, hogy elsősorban ember, és csak azután orvos, és ez nagyon jól esett. Abban az idegállapotban elsősorban az emberre volt szükségem.

Hiszen mint orvos már elmondta, amit kell, amit nem akartam hallani.

A menetet és a helyi sajátosságokat ismerve, gyors telefonálás kezdődött.

Az eddigi megállapításairól feljegyzést készített. Elmondta, mikor, milyen vizsgálatra van szükség, Telefonon egyeztetve az illetékes Osztállyal, mindent elrendezett. Soron kívüli időpontot kért mindenhol.

Minden szükséges információval ellátott bennünket. Vértétel, altató orvos, ideggyógyászat, pajzsmirigy vizsgálat, napi háromszori vérnyomásmérés a műtétéhez. Minden eredményt látni, véleményezni akart. Az elkészült leletekkel személyes megkeresést kért. A következő héten a szövettani vizsgálat eredménye elkészül. Az bővebb tájékoztatást, és a megállapítása alátámasztását hozza.

Minden vizsgálati papírt megkaptunk. Olyan gyorsan, körültekintően, határozottan és emberien intézte az időpontokat, hogy gyakorlatilag dec. elejére minden eredmény a rendelkezésére állt.

Enyhe vigasz volt számomra, és megnyugtató azon közlése, várjuk meg a szövettanit, akkor „okosabbak” leszünk.

Kicsit megnyugodtam. Reménykedtem, hátha nem is igaz, amit mondott, amit közölt. Én kis „naiv” arra gondoltam, kiderül, hogy a doktor úr tévedett. Jaj de jó lenne! Nem is rosszindulatú daganatom van, elnézte...

Ezzel elaltattam a kétségeimet, megnyugodtam. Nem is tudom, hogy gondoltam? Nem rosszindulatú? Hát milyen? Jóindulatú? Az orvos szerint nincs jó indulatú daganat. Csak daganat, ami csak rosszindulatú. Kegyetlen, de igaz.

Elkeseredésemben végig sem gondoltam, amit mondott. Az észérvek eltűntek. A sokk nem múlt el. Mikor sokadszorra mindent átbeszéltünk elköszöntünk egymástól. Hát igen, átbeszéltünk mindent. Mindent felfogtam, de nem értettem, hogy mi történt velem.

A kórházból egyenesen a munkahelyemre mentem. Nem is tudom, hogy voltam erre képes. Az autóbuzson csak hallgattam. Hallgattunk mindketten. Mindegyikünk a saját gondolatait terelgette. Még a legszükségesebb szavak sem hangzottak el. Nagy volt a csend kettőnk között. Csak kívülről. Mert belülről háborgott a lelkem. És az Övé is. Pedig Ő érezte, sejtette, hogy nagy a baj. De más érezni, és más tudni. Más a gondolat, és más a valóság.

Délutánra mentem dolgozni. Ilyen lelkiállapotban vajon miért nem jutott eszembe, hogy szabadságot kérjek?

Bementem a Postára. Nem ügyfélként, hanem dolgozni, mert ez a munkahelyem. A Főnök, mint addig is, és az óta is, emberien viselkedett. Elmondtam Neki, mi történt. Sírtam, talán nem is értette. A teljes igazságot nem közöltem vele, csak a lényegét, hiszen azzal még én

sem birkóztam meg. Azt még nekem is helyre kell tennem, tudtam, éreztem. Vigasztalt, ahogy tudott.

Érdekes és érthetetlen volt akkor számomra, amit mondott: Saci ne sírjon. Nem lesz semmi baj. Meg fog gyógyulni. Nem olyan vészes az. Maga nagyon erős. Kibírja, végig csinálja. Annyi mindent végig csinált egyedül. Szóljon, ha vizsgálatra kell menni, mindenben támogatom.

A vigasztaló szavait a későbbiek folyamán nagyon sokszor elmondta. Ő is, és mások is. De akkor, abban a lelkiállapotban nem tudtam hinni ebben. Nemcsak ebben, semmiben. El sem jutottak sokszor a bátorító szavak a tudatomig. Kétségek között vergődtem. Kemény, rossz gondolataim voltak.

Azzal vigasztaltam magam, hogy véget vetek ennek az egésznek. Én nem tudok, és nem is akarok úgy élni, hogy kivezetik a végbelem.

Ezzel a gondolattal élni nem akarok. Ez volt a tervem, ez valahogy pillanatnyilag megnyugtató.

Abbahagytam a sírást, meglepődtem, amit és ahogy mondta. Meglepődtem. Vajon miért? Hát nem így ismertem? Hát ilyen. Mindig ilyen volt hozzám. Ilyen megértő, ilyen segítőkész, ilyen emberi. És lám, mégis meglepődtem. Jól estek a szavai. Jólestek, és jókor jöttek. Jókor, a legjobbkor. Megköszöntem a hozzáállását, az együtt érző szavait, mentem dolgozni.

Bementem az öltözőbe. Átvettem az ellátmányt. Elkészítettem a munkavégzéshez szükséges értékcikkeket, nyomtatványokat és felvettem a munkát.

Megkezdtem a délutános műszakom.

Megkezdtem úgy, mintha semmi nem történt volna.

A kolléganők észrevették, hogy valami nincs rendben. Tudták, hogy műszakot cseréltem, nem véletlen. De hogy mi a baj, nem közöltem. A közlés még váratott magára. Még meg kellett emésztetni. Még ízeltettem a szavakat. Még barátkoztam a gondolattal. Még elemeztem a jelentésüket.

Sokáig, nagyon sokáig....

Lassan, fokozatosan közöltem, mi történt, mi van velem, mi vár rám. De az igazi problémát, ami a traumát okozta, csak kevés embernek mondtam el. Csak a hozzám közel állóknak.

Mintha szégyenlettem volna a „kivezetést” Undorodtam ettől a szótól, és önmagamtól is. Mindenki meg fog utálni. Hiszen én magamat is utálni fogom. Előre tudtam, ismerve önmagam, hogy így lesz.

Szégyenlettem, mintha én tehettem volna róla. Vagy én idéztem elő? A sok stresszel, a zaklatott életemmel? A nagy terveimmel, az egyedülléttel? Majd én „megmutatom” életszemléletemmel?

Délutánosok voltunk, az egyik kolléganőmmel mentünk haza. Nagyon jó viszonyba voltunk. Egy távoli rokon betegségéről beszélt. Nincsenek véletlenek. Hetven év körüli az illető és rákos. Elkezdtem sírni, és elmondtam Neki mi a bajom, miért vagyok ilyen rosszkedvű és elkeseredett. Meglepődött, vigasztalni próbált. Nem tudott mit mondani, nem volt erre felkészülve.

Hát nem is tudom. Erre ki van felkészülve? Lehet erre felkészülni? Lehet ezt jól lereagálni? Megkértem, maradjon közöttünk a közlésem. Még én sem tudtam helyretenni. Majd ha megbirkózok a gondolattal, akkor majd elmondom a többieknek. Azért, hogy ne találgassanak, ne értsék félre, ha nem megyek, vagy később megyek, vagy hamarabb eljövök.

Elég értetlenül nézett rám, kereste, de nem igazán találta a szavakat.

Egyre rosszabbul éreztem magam, látványos volt mindenki számára, hogy baj van. Nem találtam a helyem. Sokszor ingerült voltam. Rosszkedvű, elkeseredett és türelmetlen. A családomhoz, a munkatársaimhoz, az ügyfelekhez és önmagamhoz.

Igaz, a nyugalom, a kiegyensúlyozottság soha nem volt jellemző rám. De ez más. Ennek meg volt az oka. Most reális volt a türelmetlenségem.

Vajon hogy reagáltam volna le, ha nem a „kivezetésre” készülök?

Egyik kolléganőmmel egy helyen laktunk. Odamentem hozzá, kérdezte mi a baj, látta rajtam, hogy szenvedek. Már beszéltem Neki a betegségemről. Vele közöltem először, mi okozta a „nagy traumát”. Próbált vigasztalni, lelket önteni belém. Egyik közeli ismerősét hozta fel példának, rövid ideig megtörtént a kivezetés, de visszatették. Nem biztos, hogy végleges nálam sem, még bármi megtörténhet. Ne a legrosszabbra gondoljak. Vajon mire gondolhattam volna, ha az első vizsgálatnál határozott és egyértelmű közlést kaptam?

Kicsit beszélgettünk, kielemeztük a betegségem, a gondolataim elterelte, de megnyugvást nem hozott.

Valami mégis változott. Mégpedig az, hogy elmondhattam valakinek. Örültem, hogy pont Neki. Hiszen Ő megértett. Megértette a „kiakadásom”, az elkeseredésem, nem ítelt el, amiért ennyire összetörtem.

Utólag visszagondolva – bárki bármit mondott, nem tudtam elfogadni. Sem a vigasztaló szavakat, sem a jó példát. A rosszra pedig nem voltam vevő, meg sem hallgattam. Az én helyzetemben, lelkiállapotomban semmi nem volt jó, semmi nem tetszett, bárki bármit mondott.

Ha vigasztaltak, az volt a baj. Ha felhívtak az, ha nem jelentkeztek az sem tetszett.

Ha érdeklődtek, ingerülten válaszoltam, ha „kapaszkodót” ajánlottak, akkor is.

Fiam szerint, nekem senki semmi jót nem tud mondani. Mindenbe belekötök. Mégis mit várok? Azt, hogy azt mondja, aki felhív, akivel beszélek, hogy igazam van, essek pánikba, nem fogok meggyógyulni?

Csak vigasztalni akarnak, mindenki tanácstalan. Mert szerencsére nem találkoztak közvetlenül ezzel a betegséggel.

A 19 éves fiam milyen okos és reális tudott lenni. Mint mindig.

Mire összeszedtem magam, és elmondtam a kolléganőknek, már sokan tudtak róla. Bizonyára egymás között megbeszélték, mint mindent. Még ennél kisebb dolgokat, eseményeket, betegséget is. De senki nem kérdezett. Tapintatosak voltak. Megvárták, amíg én közlöm, és mondom el annak, aki közel áll hozzám. Sokan meglepődtek, mert nem hallották. Úgy látszik, nem volt napi téma. Ennek nagyon örültem, jól esett, hogy nem csináltak „folyosótémát” belőle.

De az igazi félelmet nem mondtam, nem mertem, nem voltam felkészülve rá. A kivezetést eltitkoltam előlük. Hiszen én sem akartam és nem is mertem szembenézni vele.

A körzeti orvosnál

A leleteimmel visszamentem a körzeti orvoshoz. A doktor nő és asszisztensnője reálisan, és szakszerűen kezelte az általam elmondottakat. Szakszerűen, és emberien. Ezt mindig kihangsúlyozom. Ez számomra nagyon fontos volt. És bárhol kezeltek, bármilyen vizsgálat volt, mindig nagyfokú emberséget tapasztaltam.

Igaz, az én hozzáállásom is pozitívan hatott a szakemberekre, a betegekre.

Az elkeseredésem, a félelmeim csak akkor törtek elő és ott, ahol senki sem látta. Legalábbis így szerettem volna. De ez sajnos, nem mindig sikerült.

Mivel december volt, közeledett a Karácsony úgy döntöttem, nem mondom el a gyerekeimnek. Nem rontom el az ünnepet.

A doktornő meglepődött, és teljesen ledöbbsent az elhatározásomtól, nem helyeselte, felháborodott. Felemelte a hangját, és megkérdezte, hát akkor kívül akarom megosztani? Kitől várok segítséget, támaszt, ha nem Tőlük? Miért akarom eltitkolni? Joguk van tudni, mi vár rám, mi vár rájuk, hiszen ez az Ő életük is.

Vagy megvárom, amíg másoktól tudják meg? Az vajon hogy érinti Őket? Záporoztak a kérdések, és még sok egyéb is elhangzott.

Csak néztem a doktornőre, meglepődtem a „kirohanásától”

Én csak a gyerekeimet akartam megkímélni az ünnep előtt.

Már nem kicsik, felnőtt emberek. Ha nem Öntől tudják meg, vajon értékeli-e, hogy meg akarta Őket kímélni? Nem egy foghúzásról van szó, joguk van tudni, mi vár Önökre. Hisz ezt Velük együtt kell végigcsinálni.

Teljesen meglepődtem, csak néztem a doktornőre, értetlenül. Talán eljutottak a szavai hozzám, talán éreztem, hogy igaza van. Nem gondoltam az észérvekre, én érzelmileg közelítettem meg. Én csak meg akartam kímélni Őket, ismételgettem halkán, csendben, szinte csak magamnak.

A doktornő még magyarázott és az asszisztense is. Nem sértőn, nem bántón, csak reálisan. Szakmailag és emberileg egyaránt.

Biztosítottak – kérés nélkül – minden támogatásukról. Felajánlottak minden segítséget. Bármire szükségem van, feltétlen jelentkeznek.

Ha rosszul érzem magam, fizikailag vagy lelkileg – menjek betegállományba, ajánlották. Nem kell magyarázkodni, hiszen érthető.

Megköszöntem a segítségüket, sírva távoztam a rendelőből.

Sírva és összetörve. Nem először, és sajnos nem utoljára.

Megfogadtam a szakszerű és emberi tanácsot. Még nem tudtam, hogyan kezdjek hozzá, hisz én is össze voltam zavarodva.

Az összes fájdalmam, kétségeim nem akartam a lányomra és a fiamra zúdítani. Talán el kell mondani az igazat? De mégis megkímélni Őket, amennyire lehet.

Ez volt a célom.

De hogyan? Mit mondjak? Hogy kezdjek hozzá? Az igazat el kell mondani, igen, tudom, valahogy kíméletesen. Hogy értsenek belőle, de ne rettenjenek meg. Ne ijedjenek meg túlságosan, de mégis értsék, mi vár rám. Nagyon nehéz volt összeszedni magam.

A lányom akkor volt 28 éves, késő estig dolgozott. Mindig tíz óra körül ért haza. Ez az időpont nem volt alkalmas a közlésre.

Reggel későn kelt, gyorsan készülődött, kapkodott. A reggeli időpont pedig túl kevés volt, és nem is tudott figyelni. Azzal volt elfoglalva, hogy el ne késsen a munkahelyéről. De lehet, hogy ezek csak kifogások? És én félttem, mit reagálnak, hogyan fogom Őket megvigasztalni?

Vagy meg tudom-e vigasztalni? Lesz-e erőm hozzá? Hisz én is zavart vagyok, vigasztalásra szorulok. A megfelelő pillanatban eszembe jutnak-e olyan szavak, amire mindkettőjüknek szükségük lesz?

Mert azt tudtam, hogy nekem kell erősnek lenni, hisz én vagyok a felnőtt, az anyjuk. És mindig az anyának kell megtalálni az adott helyzethez illő szavakat, bátorítást.

A megfelelő pillanatra vártam. De rájöttem, hiába. Ebben az esetben nincs megfelelő pillanat. Csak bizonytalanság, csak fájdalom, és félelem.

A fiammal közöltem először. A helyzet adott volt, nem tudtam kitérni előle, hiszen konkrétan rákérdezett.

Éppen az ügyféltérben voltam, mivel biztosítással foglalkozom a Postán belül.

Neki, mi a probléma. Kicsit körülírva, nem a teljes igazságot, hisz a hely nem volt alkalmas ilyen súlyos közlésre.

Mivel én „ködösítettem”, Ő pedig mint láttam, nem egészen figyelt oda, nem fogta fel a szavaim értelmét.

Nem magyaráztam túl sokat, majd otthon, a hét végén, ha hazajön- gondoltam.

Ugyanis az idén nyáron néhány haverjával albérletbe költözött.

Azzal kezdte, nem velem van baja, nem is a házzal, hanem a távolsággal.

Nagyon frappánsan megoldotta és elmondta, miért megy el hazulról.

Mivel egyetemre jár, az utazás pedig sok időt vesz igénybe, kimarad az „egyetemi életből”.

És, mint mondta, Ő nagyon szeretné kivenni a részét a szervezésből, a tanulásból, tanításból.

Részese és nem nézője akart lenni az egyetemi életnek.

Beváltotta az ígéretét, sikerült Neki. Még csak 19 éves, és tudta, mit akar. Mit és hogyan.

Sokan egy életen keresztül sem tudják.

Féltem a reakciójától, a kérdéseitől. Keveset kérdezett, úgy láttam, megértette, nem rettent meg. Megnyugodtam, hogy elmondtam Neki. Megnyugodtam és megkönnyebbültem.

Hát ezen túl vagyok – gondoltam.

A neheze még hátra van. A lányommal való beszélgetés lesz „kemény dió”. Hiszen Ő már célozgatott rá. Neki nem tudom úgy előadni, hogy ne kérdezzen rá a lényegre.

A Vele való beszélgetés nem lesz ilyen egyszerű és könnyű, mint a fiammal.

Hát valóban nem tudtam „ködösíteni”. Nagyon figyelmes, érzékeny, értelmes. Talán a lelke mélyén érezte, valami baj van. Valami nincs rendben.

Nem akartam halogatni, nem volt megfelelő pillanat.

Erre sosincs, ilyen közlésre nincs.

A reggeli órákban beszélgettünk, lányom készülődött, dolgozni ment. Egy vállalkozónál dolgozik grafikusként. Nagyon sokat, és jól csinálja. Sajnos nincs megfizetve. A vállalkozó jól jár vele. De változtatni nem mer, csak akar. Még nem jutott el addig, hogy többet ér, mint amennyire a főnöke értékeli.

Nem tudtam kikerülni a beszélgetést. Mikor elkezdtem mondani, hogy hol voltam, mit mondott az orvos, természetesen „ködösítettem”

Hát konkrétan rákérdezett! Csak nem daganatod van? Próbáltam tompítani, de nem sikerült.

Kénytelen voltam elmondani az igazat.

Megdöbbsentem a reakciójától. Kiabált, üvöltött elkeseredésében. Teljesen összetört. Én pedig megrettentem Tőle.

Megmondtam Anyu, menj el orvoshoz, nehogy rákos légy. És hányszor mondtam, hogy egészségesen élj!

Nem vádaskodott, de elkeseredésében ezek a szavak jutottak eszébe.

Akkor nem fogtam fel, miért mondja ezeket, a kegyetlen szavakat. Később rádöbbsentem, az utóbbi időben elég sokat beszélt a rákról.

Egy-két ismerősének, barátnőjének az Édesanyját is utolérte ez a kegyetlen kór. Nehezen gyógyultak ki belőle. Remény, sok szenvedés és hosszú kezelés után.

Amikor róluk beszélt, csak meghallgattam. Nem ismertem közelebről a betegséget, sem a betegeket. Számomra akkor még nagyon távoli volt az egész.

És lám, most nagyon közel került hozzám, én is megbetegedtem.

A lányom sírt, de kegyetlenül. Átölelt, rám borult, zokogott. Nehezen tudtam megtartani és megvigasztalni. Könnyeivel küszködve bocsánatot kért, amiket mondott.

Összeszedte magát, elkezdett kérdezgetni. Néha szakszerűen, néha elkeseredve, de mélyen érintve.

Választottam, őszintén és igazán. Nem volt mit eltitkolni. Világos és érthető volt minden számára, jobban értette, mint én.

És ugyanúgy fogta fel.

Közben készülődött, ment dolgozni. Reggel 8 óra körül lehetett.

Nem gondoltam, hogy ennyire kiborul.

Hihetetlen félelem, és elkeseredés lett úrrá rajta. Elkeseredésében és tehetetlenségében úgy reagált, mint én. És ugyanazokat a kérdéseket tette fel, mint én a doktor Úrnak.

Miért pont Te? Miért nem más? Olyan rendesen éltél, végigápolta az egész családot. Aput, a Mamát, és engem. Mindig, mindenkinek segítettél, feláldozta magad. A családban mindegyik testvéred gyereke hozzád fordult, ha bajban volt. Mindenkinek intéztél mindent. Még Apu rokonsága is veled volt jó viszonyban. Hányszor eljöttek hozzánk!

Csak hallgattam, erre nem lehetett válaszolni. Nem is azért mondta, hogy választ vár. Hiszen ez a múlt, és igaz.

De folytatta, kegyetlen szavak következtek. Felelevenítette a testvéreim életét, viselkedését. Főleg a középső nővérem rendetlen életével példálózott. Mint aki nem tud reáisan gondolkodni.

Valóban, középső nővérem egészségtelenül és „rendetlenül” élt. A sok-sok ital és a rengeteg cigaretta és kávé nem hiányzott a mindennapjaiból.

- Miért nem Ő? Miért Te? – hangzottak el a kegyetlen és igazságtalan szavak.
- Senki helyett nem betegedhetünk meg. Sokan élnek rendetlenül, és nincs rosszindulatú daganatuk. Bizonyára nem ezzel függ össze.
- Nem mi határozzuk meg, hogy ki mikor betegszik meg. És senki helyett nem lehetünk betegek, és senki helyett nem élhetünk, és nem halhatunk meg. Próbáltam valamit mondani. Nem is tudom, hogy jutottak eszembe ezek a szavak, hiszen én is megrettentem.
- Ne haragudj Anyu, hogy ilyen kívántam a testvérednek, de dühös vagyok ezért az igazságtalanságért.
- Most mi lesz Velünk? Mi lesz ezután? Hogy fogunk élni? Jaj, hogy fogjuk ezt kibírni, végigcsinálni? Lesz-e erőnk hozzá? Most hogy menjek így dolgozni? Hogy segítek? Maradjak itt melletted?

Záporoztak a kérdések, az elkeseredett lányom tehetetlenségében és fájdalmában szinte sokkot kapott.

Ne maradj itthon, hisz én is megyek délutánra dolgozni. Egyelőre nem tudsz segíteni, most kezdődnek a vizsgálatok.

Milyen igazságtalan az élet. Te ápolta a Nagymamát, etetted, pelenkázta, éveken keresztül. Most Te következel? Téged ki fog ápolni? – kérdezte.

És megint elkezdett kegyetlenül sírni.

Magamhoz öleltem, és elkezdtem vigasztalni.

Mondtam Neki nevetve és viccesen: Tudod, mennyire szeretem a pezsgőt? Csak nem képzeled, hogy az esküvődön majd más valaki issza meg az én részemet! Emlékszel? - kérdeztem Tőle. Amikor Esztergomban megkaptad a diplomád, ott voltam egyedül. És egyedül örültem neki. Nagyon büszke voltam Rád. Ha feladom, nem gyógyulok meg, ki fog örülni akkor, amikor az öcséd kapja meg a diplomáját? Rajtam kívül nincs senkije. Hát ott akarok lenni, és örülni az örömének.

A lányom könnyein át rám nézett, egyszerre sírt és nevetett, de már megkönnyebbült.

Mindenből viccet csinálsz, még ebből is. Te vagy a beteg, nekem kellene vigasztalnom Téged, és Te vigasztalsz engem? Ne haragudj, hogy ilyen gyenge vagyok. De olyan hirtelen jött, annyira váratlanul. Nem tudtam mit mondani, összezavarodtam. De összeszedem magam.

Mindenben segítek, melletted leszek, csak szólj, hogy mikor és mit. Eddig mindig Te csináltál mindent, mi elfogadtuk. Ezután másképp lesz. Segíteni fogunk mindenben. Csak szólj, ne úgy, mint eddig. Ez más, mint ami volt. Végigcsináljuk, együtt.

Elkezdünk mindketten sírni. Ő megnyugodva, megkönnyebbülve, én pedig elkeseredve, de mégis reménykedve.

Tudtam, éreztem, hogy nehéz lesz. De arra nem gondoltam, hogy ilyen mélyen reagálja le.

Azzal tisztában voltam, hogy nekem kell erősnek lennem. És lám, az adott pillanatban sikerült.

Sokat beszélgettünk, vigasztaltuk egymást. Én erős voltam, Ő gyenge.

Mielőtt elmondtam Nekik, az jutott eszembe, mi lesz a fiammal? Mennyire lesz összetörve? Mennyire lesz szüksége a segítségemre?

És lám, a lányom szorult nagyobb vigasztalásra.

Ha mentem a kórházba, a Barátom mindig elkísért. Szükségem is volt rá. Egyszerűen nem tudtam felfogni és feldolgozni a teljes kivezetést. A doktor úrral többször beszéltem erről. Kérdezgettem, ki hogy reagálja le ezt a változást a szervezetében. Ki, hogy fogadja el? Vagy elfogadja-e?

A doktor úr mindig egyértelmű választ adott. Mindenki másképp reagálja le. Van, aki simán elfogadja, van, aki nehezebben. Hát igen! Úgy, mint én.

A lányom mindig hívott, érdeklődött, mit mondott az orvos, változott-e valami.

Ő sem tudott megbirkózni a „kivezetés” gondolatával. Hiszen látta, mennyire idegenkedek tőle. Ha én nem fogadom el, ha én, mint mondtam, „undorodni” fogok magamtól, akkor Ők mit tudnak segíteni?

Neki is eszébe jutott, így hogyan fogok élni? Hogy fogok kapcsolatot teremteni, párt találni magamnak? Erre én is gondoltam, hiszen egyedül voltam.

Vagyis nem egészen. Hiszen a Barátom, a régi párom velem volt. De ez a kapcsolat számomra egyszerre volt régi és új.

És azt sem tudtam előre, és Ő sem, hogyan reagálja le a betegségem. Hiszen amikor újra kezdtük, még egészséges voltam.

Ebben a megváltozott helyzetben minden benne volt a „pakliban” Az is, hogy vége, és az is hogy kitart mellettem.

Habár én ezekre a dolgokra akkor nem gondoltam akkor. Mint ahogy arra sem, hogy a gyerekeim, a családom hogy fog segíteni. És egyáltalán, segíteni fog-e? Vagy segítségre szorulok-e? Nem tudtam tiszta fejjel gondolkodni. Talán gondolkodni sem tudtam.

Elkeseredésemben kapaszkodó volt az a gondolta, hogy felkeresek olyan betegeket, akik hasonló problémával küszködnek. Vagy szakemberhez fordulok, vagyis pszichológushoz.

Lányom helyeselte és támogatta az elképzelésem.

A kezelő orvos is helyeselte gondolataimat. Az volt a véleménye, ha ez számomra erőt ad, ha nekem ez fontos, és úgy érzem, csak így tudok túllépni és megbirkózni a „kivezetéssel” akkor tegyem meg. Ilyen és hasonló aggályaimmal többször felkerestem. Soha nem utasított vissza, mindig meghallgatott.

Lehet, hogy magában mosolygott, kinevetett. De én akkor ezzel sem törődtem. Nekem akkor, abban a lelkiállapotban ez eszembe sem jutott. Megnyugtató a józansága, a higgadtsága, jólestek az együtt érző szavai.

Ha sikerül ez által lehiggadnom, megnyugodnom, megpróbálom. Hiszen nincs veszíteni valóm, nyerni akartam. Nyerni és meggyógyulni.

Ha egyedül nem megy, segítséget keresek. Segítséget, azok között, akik hasonló „sorsúak”, hasonló problémával küzdenek, mint én. És ha szakember segítsége kell, akkor, muszáj felkeresnem. Eddig nem tettem, pedig lehet, hogy az életem során szükségem lett volna rá. Talán könnyebb lett volna. Vagy ki tudja? Ezek csak találgatások, válasz nincs. Felesleges gondolatok, de elkerülhetetlenek. Hiszen az ember a gondolatainak nem tud gátat vetni.

Mivel a lányom, a barátom és egy szakember, a doktor úr is egy véleményen volt velem, ez megnyugtató.

Hosszú idő óta jól éreztem magam, kicsit.

Útelágazás.

Olyan sokan mondták már, hogy írjak. Sok biztatás kaptam már. A lányom, a Keresztlányom a kolléganőm és mindenki részéről.

Pár évvel ezelőtt egyik kolléganőm szakdolgozatát rólam írta. Rólam, az én Életutamat választotta. Egyedinek és közlésre alkalmasnak találta. Olyan jól sikerült, hogy nem tartották hitelesnek az elbírálók. A tartalma, a megfogalmazása alapján íróra vallott. Valahonnan kimásolt történet, mondták. Kitűnő minősítést kapott. Még megvan. Átdolgozásra vár. Valós és hiteles.

Kezdeni kell vele valamit, eljött az idő.

De mindig halogattam. Nem tudtam, hogy kezdjek hozzá. Gondolatban sok minden megfogalmazódott bennem. De a mozdulat, a papír, a toll, hiányzott. Vagy mindig ott volt, de a mozdulat megrekedt a levegőben? Ki tudja?

És most kaptam ezt a gépet. Könnyebb, gyorsabb, egyszerűbb, mint a papír. Modern és gépi. Valóban sok minden történt az életemben, ami néha írásra készített. Mindig volt naplóm. Ha idejét múlta, megsemmisítettem. Vajon miért vezet valaki naplót? Talán szereti látni, mi történt vele, hogy később elolvassa? Felelevenítse a kellemes emlékeket? Ez a jobbik eset.

Vagy azért, mert magányos? Én sokszor voltam egyedül. És mindig magányos.

Rákos vagyok!!! Rákos. Hosszú idő telt el, mire lemerem írni ezt a szörnyű szót. Nagyon nehéz volt leírni, papíron látni. Hosszú ideig csak néztem megrökönyödve, hihetetlenül.

A könnyeimen keresztül nem is láttam a papírt, először csak kimondtam, magamban, magamnak. Csak később mertem hangosan, sírva, üvöltve. Nem tudni mit kezdeni vele. Tehetetlenül állva e szörnyű szó előtt, hogy ez velem történt. Hihetetlen, de velem, és nem mással. Senkinek sem kívánom, de engem is elkerülhetett volna.

Úgy éreztem: „Útelágazáshoz értem”

Megtorpantam, elgondolkoztam. Számot vettem az eddigiekkel, vajon miért, miért most? Miért pont velem? De miért nem került el engem is?

Sokat gondolkodtam a múlton. Nem tudtam letenni. Mindig előjött. Pedig túl kellett volna rajta lépni. A valós, vagy a valótlán sérelmeket el kellett volna, engedi. Nem sikerült. Talán azért, hogy könyv legyen belőle?

Lám, lám, nem tudom leállítani magam. Se vége, se hossza a gondolataimnak, a félelmeimnek. Ezek mind megvoltak. De csak gondolatban. A papír néha segített. De a gép más. Gyorsabb, javítható, és ösztönző. És gépi. Valami elindult. Folytatni kell. Folytatni. A nyugalmam, a belső békém, a jövőm érdekében.

Van egyáltalán jövőm? Milyen jövő vár rám? Fontos ezt tudni? Akarom egyáltalán tudni? El fogom rontani, ha tudom? Vagy javítani fogom? Vagy nem is kell tudnom, csak élni a jelent, és elfogadni a jövőt, bármilyen nehéz is lesz?

Rákos vagyok, rákos.

Hihetetlen, szomorú és igaz. Rosszindulatú daganatom van.

Ízlelgetem a szót. Finomítom. Javítom. Minek? Kinek? Önmagam megnyugtatósára? Vagy azért, hogy felébredni és boldogan, ujjongva rádöbbenni, hogy nem is igaz? Álom, egy rossz álom volt, amiből felébredtem, megkönnyebbültem, örömmel és boldogan?

A felébredés megtörtént, de nem hozott megnyugvást.

Az igazság kegyetlen. Megtörtént, velem történt meg. Én vagyok beteg. Én, igen, ez én vagyok. Ezekkel, a vívódásokkal, a félelmekkel, az élni akarással.

Igen, élni szeretnék! Olyan szép az élet. Csodás. Miért akkor vesszük észre, amikor szembetalálkozunk azzal, hogy egyszer vége? Miért? Van erre válasz? Kell, hogy legyen? Gyarló emberek vagyunk, hát ilyen egyszerű.

Az élet bonyolult. Az élet szép.

És sokszor még bonyolultabbá tesszük. Akarva, akaratlanul. Mert emberek vagyunk. Tele hibával, akarattal, elszántsággal, tettekkel. Szeretettel, megbecsüléssel, örömmel, szerelemmel. Élni szeretnék.

Élni, ezzel a beteg, megváltozott étellemmel. A változást a rák hozta az életembe, a gondolataimba.

Minden az agyban dől el.

Megváltoztattam az életemet, a gondolataim. Másképp élek. A túlélésért harcolok. Másképp étkezem, egészségesen. Ezt eddig is meg kellett volna tennem. Talán akkor nem leszek rákos. Már késő, kialakult.

Azt mondják, azt olvastam, hogy a rák a stressz következménye. Az eddigi életünk út vissza. Figyelmeztet, hogy valamit elrontottunk. Mindenkiben van hajlam, de nem mindenki betegszik meg. Van öröklött dolog is benne, mint mindenben. Nálam a zaklatott életem ütött vissza. Legalábbis erre gondolok. Nálunk nem volt rákos a családban. Csak most én. Miért pont én? Vagy volt és nem tudok róla? Van ennek jelentősége? Előbbre viszi ez a felismerés az én életemet?

Óriási trauma ért.

Ez arra készítetett, hogy visszatekintsek a múltra. Kibeszéljem, kiírom magamból. Remélem, megkönnyebbülök. Remélem, megnyugszom, és a helyére kerül minden. Bármilyen rossz dolog történt az életemben, mindig igyekeztem felfogni a jó oldalát. Nagyon igyekeztem. Lám, nem sikerült.

De most talán, most, muszáj! Önmagamért, a gyógyulásért, a gyerekeim, a családom, a szeretteim érdekében. Meg akarok gyógyulni! Van remény, mindig van remény! A remény bennem van! A remény hal meg utoljára!

Talán még nem késő.

Rákos vagyok. Láttam, hallottam, sokan betegek. Nem vagyok egyedül. Csak ez nem lehet vigasz. A vigasz az, hogy sokan meggyógyulnak, még betegebbek is, mint én. De erre nincs egyértelmű recept, hisz két egyforma ember sincs. És két egyforma betegség sem.

Van választási lehetőség? Igen van.

Nem veszek tudomást a betegségemről, úgy élek, mint eddig. Nem gyógyulok meg, csak lerövidítem az életem. Nem gyógyulok meg, csak a szenvedés lesz nagyobb. Nem fogadom el a gyógyítást sem, amit a szakemberek javasolnak. Vagyis feladom. Lemondok az életemről.
Vajon lemondhatunk-e?

Van-e jogunk eldobni? Okunk van rá, de jogunk van-e? Az életet kapjuk. Nem mi szabjuk meg, meddig élünk. Szerencsére. Vajon lehetünk-e olyan önzők, hogy itt hagyjuk? Cserbenhagyjuk a gyerekeinket, a szeretteinket? Azért hoztuk a világra a gyerekeinket, hogy itt hagyjuk? A gyerekeknek mindig szükségük van a szüleikre. Mindig. De minden élethelyzetben másképp. Ha már ilyen kegyetlen volt Velük az élet, Apjuk sajnos nincs, anyjuk legalább mellettük legyen. Mellettük, ha kell, ha szükséges.

Ha szükséges, csak akkor.

De sokszor elkövettem azt a hibát, hogy akkor is beleszóltam az életükbe, amikor nem kérték, amikor nem kellett volna. Ez a határozottsággal, a „majd én megmutatom” szlogennel függött össze. Azzal, hogy egyedül is boldogulok mindennel. Lám, az élet nem ezt bizonyította. Az élet visszaütött. Vissza, kegyetlenül. Meg kell vele birkózni. Élni kell, folytatni tovább. Másképp, jobban.

Vajon kibírom-e ami vár rám? Mi az? Fontos ezt tudni? Csak el kell fogadni a folyamatot és végig csinálni? Milyen élet vár rám? Élet az? Az lesz az én életem? Vagy az már nem is én leszek? Vagy az leszek én, és ami eddig volt az nem is én voltam? Néha olyan érzésem van, mintha mindezt egyszer már átéltem volna. Átéltém, előző életemben. Van előző élet? És van folytatás? Vagy csak egy életünk van, és amikor elrontjuk, akkor döbbenünk rá, hogy miért is éltünk? Vagy éltünk egyáltalán? Vagy miért így éltünk? Miért nem tartalmasabban? Ki ad erre választ? Van erre válasz? Ha van, fontos ezt tudni? Mit változtat az életünkön? Jobbá teszi, vagy rosszabbá? Megint csak gondolatok, vívódás, szavak.

Abban bízok, abban reménykedek, ha végigmegyek az eddigi életemen, ha szembenézek vele, akkor talán a helyére kerül minden. Akkor talán megtalálom a választ. Meggyógyul a lelkem, és a testem is.

Azt mondják az „okosok” – jaj de sokszor hallom, és egyre gyakrabban: minden az agyban dől el.

Ezek csak szavak. Érdekes, mindenki ezt mondja. A szavaknak akkor van jelentőségük, amikor az életben alkalmazni kell. Könnyű mondani. Jaj de könnyű!

Tudom, tapasztalom, tapasztaltam. De betartani, megvalósítani! Hát az a nehéz! Iszonyú nehéz! Ez már a tapasztalat. A keserű valóság, amit a betegségem kapcsán tapasztaltam. Jaj de könnyű mondani! Betartani, naponta elhitetni magammal, hogy minden az agyban dől el! És az agyban annak kell eldőlni, hogy meggyógyulok! Hogy meg kell gyógyulni! Hogy nem is vagyok beteg! Hogy ez egy átmeneti állapot. És ebből ki kell lépni!

Hát ez iszonyú nehéz! Naponta többször „átprogramozni” az agyat, mint egy gépet. Vajon nekem sikerül-e megvívni ezt a nagy-nagy csatát? Önmagammal csatázni, legyőzni önmagam. Hisz mindenkit le lehet győzni. De önmagunkat legyőzni, a legnagyobb dolog a Világon...

Néha úgy érzem, sikerülni fog. Azután jön egy elbizonytalanodás, egy megingás. Nem egy, sok, nagyon sok. Naponta többször, sokszor.

Azután történik valami. Valami jelentéktelen, de mégis jelentős, hiszen az elbizonytalanodás elmúlik. Előjön a bizonyosság, hogy fel kell állni, tenni kell, élni tovább, sőt! Túlélni!

Néha rossz gondolat tör elő. Feladom!

Végigzongorázom, hogy hogyan. De nem merem megtenni. Félek, mi lesz azután. Nem velem, hanem a lányommal és a fiammal. Ez még onnan sem mindegy számomra.

Nagyon szeretem Őket. Egészségesek, okosak, műveltek, intelligensek és szépek. Milyen érdekes. Ez eddig még nem fogalmazódott meg bennem. Csak egy-egy jó tulajdonságuk. De egyben még nem. Vagy ez a természetes? Mindenki így érez, csak nem gondolja végig? Vajon miért kellene arra gondolnunk, hogy milyenek a gyerekeink? Hát nem természetes, hogy sok-sok jó tulajdonságuk van? Amilyené neveltük. Én is azért gondolkodom néhány dologról, amiről eddig nem, mert megrettentem, megtorpantam. Tudom, érzem. Az öngyilkossághoz bátorság kell. Az öngyilkosok mégis gyáva emberek. Elmenekülnek a probléma elől. Nem találnak, nem tudnak, vagy nem akarnak megoldást. Itt hagyni mindent? Az nem lehet megoldás! Csak nekünk. A gyerekeinknek, a szeretteinknek, a barátainknak, a rokonoknak, ismerősöknek csak gondot jelent. Gondot és fejtörést. Miért? Miért lépett így? Nem talált más megoldást? Vagy félt a betegségtől? Talán nem bízott magában, hogy kibírja, ami rá vár? Kérdések, újabb kérdések, megválaszolatlanul.

Van annál rosszabb is, mint a halál. Igen, van. Nem biztos, hogy sikerül meghalni, ha valaki öngyilkosságot kísérel meg. Előfordul, hogy életben marad. Életben, nyomorékon. Tehernek önmaga és a környezete számára. Nem, dehogy, ezt nem akarom. Az Élet szép! És még szebbé kell tenni. Szebbé, élvezhetőbbé, tartalmasabbá! Örülni mindennek, nem úgy, mint eddig. Jobban, sokkal jobban! Igen, ezt kell tennem! Muszáj és érdemes! A gyerekeimért, önmagamért. Nem adhatom fel! Én mindig bátor voltam. Vagy rosszul gondolom? Könnyű bátornak lenni, ha nincs kihívás. Útelágazás. Valóban az. Végiggondoltam, meditáltam, mit, hogyan, miért. Elkeseredtem, összeszedtem magam. És megint elkeseredtem, és felálltam, és ismét elkeseredtem. Hullámvölgy. A végső következtetés csak az lehet számomra, hogy a rám mért feladatot végre kell hajtani! A legjobb tudásom szerint. Minden erőmmel, energiámmal, gondolataimmal, elkeseredésemmel. Az útelágazásnál haladni kell tovább. Azon az úton, amin eddig, csak jobban értékelni, amit az Élet eddig nyújtom számomra. És elfogadni, ami történt, hisz változtatni nem tudok rajta. Nem tudom meg nem történté tenni. Nem betegségnek, hanem „állomásnak” felfogni. Próbátételnek, megmérettetésnek. És a későbbiek folyamán majd eldől, mennyit érek. „Mégmérettünk, könnyűnek, vagy nehéznek találtattunk” Ez az igazi kihívás. Fel kell venni a „kesztyűt”, és az igazi kihívást jól kell kezelni. Megpróbálom! Még akkor is, ha sokszor elbizonytalanodom. Nem ez az első nagy próba az életemben. Nem gondolok arra, hogy vajon az utolsó-e? Ennek nincs jelentősége a jelenlegi helyzetemben. Erre erőt, energiát most nem szabad pazarolni. Meg kell gyógyulni! Talán sikerül. Csak akkor derül ki, ha végigmegyek az úton. Végig fogok menni. Muszáj! Minden erőmmel, energiámmal, szívvel, lélekkel. Mert ez az én utam...

A család reakciója

Hát bizony, a bajban derül ki, hogy hol a család. És az is, hogy van-e egyáltalán? Vagy talán magad vagy? Annyira egyedül, hogy ezt eddig észre sem vetted?

Lehet, hogy én látom rosszul? Vagy én reagálok túlságosan, és sokat foglalkozom ezzel?

A baj ott kezdődik, ha valaki sok mindent megtesz a környezetéért, a családjáért, és adott helyzetben visszavárja. Ez bizony számító viselkedés.

Nem azért kell tartani a kapcsolatot a családdal, a barátokkal, az ismerősökkel, hogy adott helyzetben visszakapjuk. Ez önző dolog.

A segítő szándékra, az odafigyelésre azért van szükség, mert jólesik annak, aki kapja. És természetesen annak is, aki adja. Ez az önzetlenség.

Nem azért tartottam a kapcsolatot a családdal, vagy bárkivel, hogy visszakapjam. Hanem azért, mert én így éreztem jól magam. Különben is, nem biztos, hogy attól kapjuk vissza a törődést, akinek adjuk.

Éveken keresztül mindig számon tartottam a családtagok névnapját, születésnapját és a „piros betűs” ünnepeket.

Amikor „leálltam” erről, csend vett körül. Addig állandóan csengett a telefon. És most „néma” volt.

Ez rettentően fáj nekem.

Lányom szerint nekem volt szükségem a kapcsolattartásra. Azért, mert én ilyen vagyok.

A környezetem elfogadta az odafigyelésem, észrevette azt is, hogy leállítottam magam. De nem keresték az okát, és nem közeledtek. Vajon hiányoztam-e?

Ezt eddig annyira nem is éreztem, csak most. Most, amikor kiderült, hogy daganatom van.

Nem biztos, hogy jól tettem, de teljesen leállítottam magam. Senkinek nem telefonáltam. Ha valaki keresett, meghallgattam, de jót senki nem tudott mondani.

Bizony, sokszor elkeseredett, dühös és agresszív voltam, ha a család érdeklődött hogylétem felől.

Ha vigasztaltak, akkor az volt a bajom, ha nem hívtak, akkor az. Ha példálóztak közeli ismerősök hasonló betegségével, akkor az nem tetszett.

Sem én, sem senki nem tudta jól kezelni és lereagálni a betegségem.

Idősebbik nővérem állandóan hívott. Sokszor nagyon dühös voltam rá. Pedig csak jót akart.

Mindig kérdezte, hogy vagyok, vigyázzak magamra. Mindig elsírta magát, mert Ő ilyen „gyenge” Még nekem kellett vigasztalnom. Amikor az első stressz ért, nem sikerült megvigasztalnom, és erősnek lennem.

Hiszen én szorultam vigasztalásra. Jaj de sokszor megbántottam! De sosem sértődött meg. Változatlanul, hetente többször is hívott. Semmi konkrétumot nem mondott, csak érdeklődött, és sírt. Sokszor sírtunk együtt. Ő együttérzéssel, tele félelemmel, bátortalanul.

Én dühösen, agresszívan, kilátástalanul. Sértve, hogy ez megtörténhetett velem.

Hát mégis, hogy képzelik? De kitől is kérhettem volna számon?

Ha beszéltem olyanokkal, akik elkeseredtek, és sírtak, mindig megjegyeztem: én szorulok vigasztalásra. Ne várják tőlem, hogy bárkit megvigasztaljak.

Ez mindig így volt. Bármilyen egészségi problémám volt az életben, mindig erős voltam. Soha nem keseredtem el. Ez más, tudtam, éreztem. Ezért állt mindenki tehetetlenül az elkeseredésem, a kiborulásom előtt.

Nem tudom, mi volt ez? Talán sértett hiúság? Félelem, elkeseredés? Vagy minden együtt?

Ezek csak találgatások, utólagos felesleges elemzés.

Idősebbik Nővérem lánya megdöbbsent, amikor közöltem Vele. Elkezdett sírni, de én nem vigasztaltam. Sem őt, sem senki mást.

Bizony, sokszor felhívott, soha nem tudott jókor hívni. De hát, honnan is tudta volna, hol vagyok, mit csinálok, hogy nem tudunk beszélni Vele? Hiszen nem „képernyős” a telefonunk. Jaj, de sokszor megbántottam, dühösen, elkeseredve. Mintha tehetne bármiről. Soha nem tett szemrehányást ezért. Ő olyan jólelkű, senkinek nem tud ártani. Bizonyára azért, mert nem is akar. Nem is tudom, kire hasonlít, „miből” is van? Mindenhol ott van, ahol kell. Teszi a dolgát, mások helyett is intézkedik, mindenkinek segít.

Nagyon ügyes, okos, szolgálatkész. Nagyszerű anya, jó háziasszony, jó feleség.

Idősebbik Nővérem fia, a keresztfiam. Gyakran felhívott. Mindig meghallgatta a „kirohanásaim”, észérvekkkel próbált vigasztalni. De én csak mondtam a magamét. Nem is hallottam az együtt érző és vigasztaló szavait.

Tudtam, hogy az Apósa is beteg, hasonló a probléma Nála is. És meg tanult vele élni! Hát ennél rosszabbat nem is mondhatott volna. Kikértem magamnak, hogy összehasonlítson egy öreg, nyugdíjas vidéki emberrel.

Hiszen én egy nő vagyok, nála sokkal fiatalabb, városban lakom, és még aktívan dolgozom.

Természetesen nem az összehasonlítás miatt hozta példának. Hanem tényként, kapaszkodóként.

Sírva, dühösen, elkeseredve csaptam le a telefont. Ennek ellenére rendszeresen érdeklődött, figyelemmel kísérte a dolgaikat.

Próbált segíteni, de nem hallgattam rá, elengedtem a fülem mellett.

Decemberben és Januárban, olyan lelkiállapotban voltam, hogy mindenkibe „belerúgtam” aki jót akart.

Akkor nem is gondoltam erre. Csak később. Lehet, hogy ezt is rosszul reagálok le, és a család nem így emlékszik vissza erre. Vagy talán nem is emlékszik rá senki, csak megint én? Megint én megyek visszafele, feleslegesen?

Pedig előre kell menni és nem hátra, mint a rák.

Remélem, bocsánatot kértem Tőlük, legalábbis erre emlékszem.

Talán Ők is így emlékeznek.

Jaj, de sokszor elmondtam keresztfiamnak, hogy mindig Őrá akasztom az összes „idegbajom” Pont Őrá, akinek a nélkül is van. Talán Neki több problémája van, mint bárki másnak. De soha nem panaszkodik.

Fiatalabbik nővérem egy „külön világ.” Mindig kilógott a „sorból” Soha nem érdekelte kivel mi történt, senkit nem keresett fel. Mégis tudott mindent. Sokszor jobban, mint akit érint. Csak hát másképp „tálalta”, mint jól értesült.

Pletykátémát csinált a betegségemből, de engem nem hívott fel.

Pedig lehet, hogy jól esett volna.

Habár nem értem magam, mit is várok Tőle? Megváltozott volna? Miért gondoltam? Ugyan mitől változott volna meg? Soha, senkivel nem törődött, élte „világát”. Így érezte jól magát. Lehet, hogy Ő tette jól? Ki tudja?

Ezen is feleslegesen gondolkodni. Nem ér annyit.

Dühömben, elkeseredésemben felhívtam. Megmondtam neki a véleményem. Ha nem érdekli, mi van velem, pedig még idegeneket is megindít a betegségem, akkor ne is pletykáljon rólam. Felesleges volt hívni.

Hisz ami nekem fájt, azt Ő sajnos, nem is értette.

Lánya a Keresztlányom. Vele nagyon jó kapcsolatban voltam. Jobban, mint bárki mással a családban. Jobb viszony alakult ki közöttünk, mint az Anyjával. Sokszor hangoztatta, hogy olyan vagyok Neki, mintha én lennék az Anyja.

De mégsem vagyok az.

Hiszen nekem mégiscsak a két gyerekem az első, és utána jött Ő és a kislánya.

Keresztlányom nagyon megrettent a közlésemtől. Teljesen összezavarodott.

Talán az is közrejátszott, hogy Anyósa is rákos beteg volt. Három éve halt meg. Mikor kiderült, hogy daganata van, tíz évet élt. Nagyon sokat szenvedett.

És megrettent attól, hogy ez vár rám is.

Sírt, zokogott, letette a telefont. Azt mondta, most nem tud beszélni, majd visszahív. Én felhívtam, vigasztaltam, akkor pedig azért zokogott, hogy még én vigasztalom Őt!

De azért sikerült Őt is eltávolítanom magamtól, egy rövid időre. Elkeseredésemben, tehetetlenségemben olyanokat mondtam Neki, amit nem kellett volna.

Vagy mégis? De nem olyan hangnemben?

A fiam Keresztanyja az unokatestvérem. Mindig hullámozó volt a viszonyunk. Talán azért, mert egyformák vagyunk. Vagyis sokban hasonlítunk egymásra. Hiszen a Szüleink testvérek voltak.

Mikor kiderült, hogy daganatom van, nem voltunk jó viszonyban, nem is beszélünk.

Ennek ellenére Karácsony előtt felhívott. Meglepődtem. Azt hittem, azért hív, hogy hallotta, mi van velem. De nem beszélt róla, és így én sem. Gondoltam, nem tudta, én pedig nem rontom el az ünnepüket.

Tévedtem. Nővérem már elmondta Neki, hosszú idő után ezért hívott fel. De tapintatos volt. Mivel én nem beszéltem róla, ezért Ő is hallgatott.

Egymásra vártunk. Karácsony után felhívtam, elmondtam Neki.

Nem rettentett el, nem okoskodott, nem adott tanácsot, nem akarta megmondani mi lesz, és mi nem. Hálás voltam Neki érte.

Sokat, sokszor beszélgettünk, őszintén és igazán.

Felüdülés volt számomra.

Tőle elfogadtam, amit mástól nem. Hiszen Ő is szenvedő alany volt, talán tizenöt évvel ezelőtt.

Akkor az orvostudomány még nem volt ilyen fejlett, és lám, Ő itt van, meggyógyult.

Elmondta a saját betegségét, ahogy végig csinálta. Tudtam róla, de akkor én mással voltam elfoglalva.

/ A férjem meghalt, a lányom beteg volt, és a fiam akkor született./

Azzal vigasztalt, mindig van más megoldás is. Nem biztos, hogy az a végleges, amit egy orvos mond. Meg kell hallgatni másikat is.

Igen, vigasztalt. De tényekkel alátámasztva, és nem úgy, hogy csak mondjon valamit.

Mindig örültem, ha hívott. Jó volt vele beszélni.

Olyankor számomra mindig felcsillant a remény...

A vizsgálatok

Hiába voltam összetörve, dolgoztam tovább, mintha semmi nem történt volna.

Két műszakban a Postán. Pénzzel dolgoztam, az ablaknál, ügyfelekkel foglalkoztam. Nagy figyelem kellett a munkámhoz. Jött a Karácsony, rengetek ilyenkor az ügyfél. Mindenki siet, türelmetlen.

Az első vizsgálatkor a doktor Úr elmondta mi a teendő. Időpontot egyeztetett és mindenhova beutalót adott. December elején vérvétel, mellkas röntgen, hasi ultrahang, vastagbéltükrözés, ideggyógyász, altató orvos, pajzsmirigy vizsgálat, rendszeres vérnyomásmérés, napi három alkalommal.

A műtéthez ezekre szükség lesz.

Tudtam, hogy nagyon elfoglalt, de azért próbáltam időt kérni Tőle. És Ő is úgy intézte, hogy meghallgasson.

Megrettenve, összetörve megkérdeztem Tőle, mások is így reagálják le? Vagy csak én vagyok ennyire kiborulva, összetörve?

Türelmesen végighallgatott, megnyugtató. Mindenki másképp reagál, természetesen.

Van, aki nem vesz róla tudomást, folytatja az életét, mintha semmi nem történt volna. Nem kezelteti magát, csak akkor jelentkezik, amikor már késő.

Olyan beteg is van, aki végig csinálja a kezeléseket, a műtétet, megbékél azzal, ami vár rá. Vagyis tudomásul veszi, szó nélkül.

Van olyan beteg is, aki teljesen megváltoztatja az életét, másképp étkezik, gondolkodik. Együttműködik az orvosokkal, mindennek utánanéző.

Megkérdeztem, mi a véleménye arról, ha felveszem a kapcsolatot hasonló sorsú betegekkel, vagy elmegyek pszichológushoz.

Nagyon udvarias volt, és megértő.

Megnyugtató, ha én úgy érzem, hogy ez segít, ha szükségem van erre, keressek fel szakembert.

Hasonló betegségben élőkkel is lehet kapcsolatot kezdeni, ha ez számomra segítség.

Válaszai, segítőkészsége, türelme, hozzáállása reményt adott. Reményt ahhoz, hogy sikerül megbirkóznom a rám váró feladattal.

Örültem, hogy nem nevetett ki aggodalmaim, kérdéseim és vívódásaim miatt.

A vérvétel a legegyszerűbb, szinte „mindennapos.”

Ettől még nem kell félni. Mikor vért vettek, elkészült a szövettani eredménye is. Az asszisztensnőtől érdeklődtem. Megnézte a gépben, meglepődött, ugyanis abban reménykedtem, hogy számomra kedvező lesz.

Én „kis naiv”!- arra gondoltam, a doktor úr tévedett.

Jaj, de jó lett volna! - gondoltam. Szívesen megbocsátottam volna Neki, most az egyszer.

Sajnos, nem tévedett.

Valóban rosszindulatú végbél daganatom van.

Ez már biztos. Tévedés nincs. A remény elszállt...

A remény hal meg utoljára.

Számomra most halt meg végérvényesen.

A vérvétel megtörtént, mindennapi, „rutin”. Gondolom, mindenkinek volt már benne része.

A mellkas röntgen és a hasi ultrahang is elkészült. Minden rendben. Nincs mitől félni.

A napi háromszori vérnyomásmérésre az altatás miatt van szükség. Az adatok kedvezőek. Semmi kiugró eredmény. 120/80 körüli adatokat mértem.

Mivel a vérnyomásom magas, Ednyt 2,5 mg-os tablettát szedek, reggel és este egy-egy darabot. Bizonyára ez tartja egyensúlyban.

Az altató orvossal már találkoztam, hiszen volt már műtétem. A műtét előtt tájékozik a beteg állapotáról. Mindig elmondom, félek az altatástól. Előtte és utána mindig hányni szoktam, nagyon rosszul vagyok. És ezt sajnos soha nem vették figyelembe.

A pajzsmirigy vizsgálatra azért került sor, mert két évvel ezelőtt már ugyanitt elvégezték, szerepeltek az adataim a rendszerben.

A doktor Úr mindenre figyelt, nagyon alapos volt.

A műtét előtt fontos mindennek utánanézni, nehogy akkor derüljön ki valami fontos betegség. Ez megakadályozhatja a beavatkozást.

Akinek már volt műtéte, ideggyógyással biztosan találkozott. Nekem sajnos volt. Hiszen még ebben az évben műtötték a lábam. És sokat fáj a fejem, sokszor epét hánytam. Az is előfordult, hogy a munkahelyemről hazamentem, olyan rosszul voltam. A körzeti orvosunknak köszönhetem, hogy minden vizsgálatra elküldött.

Hát ezért ismerem a kerületi szakrendelő ideggyógyászát. Körültekintő volt, kikérdezett. Megállapította, hogy labilis a gondolkodásom. Jó kedvem van, a „túlélésért” harcolok, de iszonyúan félek. Félek a „végleges kivezetéstől” – ami természetes, és érthető. Számomra igen, de az orvosok nem értik. Ezzel lehet élni, sokan élnek így. Érdekes, minden orvos ezt mondja. Hát igen! Akkor is ez lenne a véleményük, ha saját magukról lenne szó? Hát nem hinném. De mit mondjon egy orvos? Azt, hogy igazam van, féljek, idegeskedjek? Nem fogok meggyógyulni? Hát ilyet egyik orvos sem mond, és egyik beteg sem vár el.

Dolgoztam, vizsgálatokra jártam.

Közben a munkahelyemen szerveztem a nyugdíjas búcsúztatókat és a névnapokat is.

Az év elején, májusban, valamint szeptemberben mentek nyugdíjba a kolléganők. Mindegyikük búcsúztatója jól sikerült. Jó kedvvel szerveztem, hisz akkor még nem voltam beteg.

De a mostani, az egészen más volt. Hiszen a kórházban megállapították, hogy daganatom van. Sajnos, e nélkül is tudtam, éreztem, hogy beteg vagyok.

A betegségem nem akadályozott meg abban, hogy megszervezzem azt, amit vállaltam.

A helyi ellenőr és a díjhiteles kolléganőnk is nyugdíjba ment. Megvettem az ajándékuk, és szép képeslapot is választottam mindkettőjük részére. Sikerült szívhez szóló, találó verset írnom. Kristály poharat kaptak, szép tálcával, mindketten egyformát, ahogy kérték. A virágról mindig a főnök gondoskodott.

Nagyon szép csokrot választott minden alkalommal, a nyugdíjasainknak.

Az év végi Viktória és Éva névnapot is megszerveztem, ahogy szoktam. Ajándékok, versek és képeslapok.

De az ünnepeken már nem voltam jelen.

Egy-egy nap szabadságon voltam, ha a vizsgálatokat másképp nem tudtam megszervezni.

December 13-a is egy ilyen nap volt. Egy egész napos „program”, amitől előre félttem.

A vastagbéltükrözésről bizony csak félelmeim voltak. Mindenki, akinek volt ebben része, rossz emlékekkel távozott, és ezt adta tovább.

Természetesen én is félttem. Brüsszeli port kaptam a vizsgálatához. Három nappal előtte hashajtót kellett szedni, és pépes ételt enni. A brüsszeli port a vizsgálat reggelén hajnali 5 ót órákor három liter vízben kell feloldani, és egy óra alatt meginni.

Hát kibíratatlan! Három liter vizet éhgyomorral, ráadásul úgy, hogy három napja rendes ételt nem lehet enni! Nahát! Ez igazán embert próbáló! Végigcsináltam, mint sokan mások.

Sajnos, nem lett eredménye. Felhívtam a doktor urat, mit tegyek. Azt tanácsolta, várjak még, és menjek el a vizsgálatra. Lehet, hogy így is fogadnak, ha nem, új időpontot adnak. Valóban fogadtak, megvizsgáltak. Viszonylag kellemetlen volt, de túléltem.

Karácsony előtt minden eredmény készen volt. Természetesen tartottam magam ahhoz, hogy felkeressem a doktor urat. Mindent végignézett, alaposan.

Mivel az eredmények a kórház gépi rendszerében szerepeltek, már tudott róla, hisz figyelemmel kísérte.

Megbeszéltük, hogy a műtétre csak a következő évben kerül sor. Hiszen jönnek az ünnepek, a Konzílium majd január elején ül össze. Keressem telefonon, a reggeli órákban, tájékoztatni fog a döntésről és a műtét időpontjáról.

Kölcsönösen kellemes ünnepeket kívántunk egymásnak, őszintén és igazán.

Arra kért, pihenjem ki magam, és próbáljak megnyugodni és megbékélni azzal, ami rám vár.

Jól estek nyugodt, udvarias és biztató szavai.

Nyugodjak meg? Jaj, de könnyű ezt mondani! De hát mit is mondhatott volna? Arra nem bízathatott, hogy legyek ideges, háborogjak, sírjak, sajnáltassam magam. Hogy is mondhatna egy orvos ilyet? Hiszen a betegen azt látja, hogy pontosan ilyen állapotban van.,

Ilyen reménytelen megtört, elveszett, borúlátó és szánalmas.

Hát igen, ez a legjobb kifejezés. Valóban nagyon szánalmas állapotban voltam. Akkor bizony, amikor ezt átéltem, nem is vettem észre.

Csak utólag, később, amikor már túl voltam sok-sok mindenem.

A műtétre várakozva

Január elején jelentkeztem a doktor úrnál, ahogy megbeszéltük.

Nem tudott időpontot mondani, a kórház vezető főorvosa betegsége miatt elhúzódott a döntés. Én örültem is, nem is.

Hiszen ami rám várt, szerettem volna minél előbb túl lenni rajta, - mint mindenki ebben az esetben.

Másrészt kicsit megkönnyebbültem, időt nyertem. Tisztában voltam azzal, a műtét után új élet kezdődik számomra.

Egy kicsit még így szerettem volna élni, és nem a kivezetéssel.

Hiszen ezzel nem tudtam megbirkózni.

A doktor urat mindig ostromoltam, nincs-e más lehetőség. Éreztem a hangján, sokszor dühös volt. Ideges volt rám, de „fékezte” magát, nem értette a félelmem. Rettentő önuralomra volt szüksége.

Bizony sokszor körbejártam a lehetőségeket.

Többszöri érdeklődésemre közölte, van lehetőség kisebb beavatkozásra.

A MÁV kórházban dolgozik a Tanár úr. Keressem meg Őt, vizsgáljon meg, amennyiben Ő vállalja, és ajánlja a műtétet, akkor nincs szükség kivezetésre. Ebben az esetben úgynevezett „kimetszést” alkalmaznak. A széklet belülről ürül, de kockázatos.

Hiszen nagyobb a kiújulás veszélye, de gyakoribb, rendszeres ellenőrzésre van szükség.

Számolni kell azzal is, hogy a székletet nem tudom tartani. És egy életen keresztül pelenkára lesz szükség. Akiknek ilyen beavatkozást végeztek, nagy százalékban nem sikerült. Ismételt műtétre volt szükség, vagyis a kivezetésre. Meg lehet tanulni a széklet tartását, de először nagyon nehéz. Nagy erőfeszítésre és önuralomra van szükség és állandó odafigyelésre. Vannak szakemberek, akik ezt segítik megtanítani. A műtét után a gyógyulás a fontos, és az állandó stressz nem használ. Hiszen a figyelem nem a gyógyulásra, hanem a széklet tartásának megtanulására irányul.

Megint körültekintően és szakszerűen tájékoztatott mindenről. Mint ember, és mint orvos egyaránt.

Hallgattam, amit mondott. A negatív dolgokra nem figyeltem, csak a pozitívrá.

Felcsillant a remény!

Vállaltam a vizsgálatot. Megpróbálom, tudni akarom, van-e más lehetőség.

Ez még nem biztos. A Tanár úr dönti el a vizsgálat során, hogy lehetséges-e a kisebb műtét. Amennyiben igen, vállalja-e.

A kezelő orvos írt egy beutalót, telefonált és január 13.-ra kaptam időpontot a vizsgálatra.

A természetgyógyással változatlanul tartottam a kapcsolatot. Természetesen felkerestem, mi a véleménye az orvosi szakszóval nevezett „kimetszéssel” kapcsolatban.

Körültekintően, érdeklődve és hozzáértéssel átnézte a leleteimet, mint mindig, ha felkerestem. Elmondtam, mit javasol a kezelőorvos, és milyen negatív dolgok merülnek fel a műtéttel kapcsolatban.

A természetgyógyász azt ajánlotta, meg kell próbálni. Amennyiben a Tanár úr ajánlja és vállalja a kisebb műtétet, akkor valóban van lehetőség arra, hogy elkerüljem, amitől annyira félek.

Egy szakember csak abban az esetben ajánlja a kisebb beavatkozást, ha kicsi a veszély, és kicsi az úgynevezett „szóródás”. Ha sikerül kivágni a rákos sejteket, és kicsi az esély a kiújulásra, vagyis a kockázat kicsi, akkor ez új lehetőség. De ezt az orvos dönti el. A beteg csak abban dönt, hogy melyiket választja.

Természetesen meg lehet tanulni szabályozni a székletet, rendszeres odafigyeléssel. Ebben az esetben erre is koncentrálni kell, nemcsak a gyógyulásra. Először nehéz lesz, hisz minden műtét megterheli a szervezetet.

De nem reménytelen.

Amennyiben nem sikerül, újabb műtetre lesz szükség, és akkor már nincs miről dönteni. Hisz nem marad más, csak a kivezetés, a túlélés, az életben maradás érdekében.

Közölte, vannak szakemberek, akik utógondozást vállalnak. Elmondják, mi a teendő. És Őt is felkereshetem, hogy elmondja, mit kell tennem. Hogyan lehet szabályozni a szervezetem további működését.

Ha az orvos szerint van lehetőség erre a kisebb műtetre, dönteni akkor is nekem kell.

Én kicsit megnyugodtam, hisz pozitív dolgokat is mondott, nem beszélt le a beavatkozásról.

Mondtam Neki, meg fogom próbálni, bármi lesz is a következménye. Én mindig bátor voltam, még nagyobb dolgokban is.

Mindig az volt az elvem, a gyerekeimet is arra tanítottam, ha valamit szeretnének, meg kell próbálni. Ha sikerül, érdemes volt. Ha nem, akkor elkönyveljük: „megmérettünk, és könnyűnek találtattunk” És így egy életen keresztül nem tehetünk szemrehányást magunknak, mi lett volna ha.

Mire a vizsgálatra mentünk, a Barátom utánezett a Net –en, ki is a Tanár Úr valójában. Ő mindig, mindennek utánez.

Megtudtuk, hogy Ő egy világhírű, elismert orvos, szaktekintély. Mivel ennek a műtétnek a specialistája, ismeri minden csínját-bínját.

Akkor nem kell félni, jó kezekben leszek, gondoltam.

Rengetegen voltak a váróban, mindenki reménykedett.

A találkozás rövid volt és körültekintő.

Javasolta a műtétet, de a döntés jogát rám bízta.

Ha a műtét mellett döntök, vállalja. De jogom van ahhoz is, hogy a kivezetés mellett döntsek. Bármit határozok, arra kért, jelezzem felé.

Én azonnal reagáltam. Közöltem Vele, nincs min gondolkodnom. Hiszen azzal a szándékkal jöttem ide, ha van erre lehetőség, ezt választom.

Megírta a véleményét, javasolta a kemoterápia és sugárkezelés elkezdését a műtét előtt. Megkaptam a vizsgálati eredményét. Ezzel kellett jelentkeznem a kezelő orvosnál.

Továbbiakat majd Ők intézik egymás között, hol és mikor kerül sor a műtetre.

Boldogan távoztunk a rendelőből.

Megkönnyebbültem. Megnyugodtam. Lehiggadtam. Lecsendesedtem. Örültem, boldog voltam.

Nem lesz kivezetés!

Kisebb műtéttel is meg lehet oldani!

Az öröm a megkönnyebbülés határtalan. Nem találtam szavakat.

Nem tudom leírni, mit is éreztem.

Hívtam a doktor urat, de nem tudtam Vele beszélni, bizonyára a műtőben volt. Többszöri próbálkozás után feladtam.

De csak sikerült! Elmondtam Neki, mi a véleménye a Tanár Úrnak. A vizsgálat eredményét bevittem hozzá a kórházba. A továbbiakat, hogy mikor lesz a műtét, már Ő intézte.

Megbeszéltük, mikor fogom hívni.

Ezzel lezárult egy fejezet az életemben.

Egy kis megnyugvás következett, végre.

Újév, új remények, és ismételt várakozás.

A gyerekeim nem lelkesedtek a döntésemtől. Féltettek. Azzal érveltek, ha nagy az esély a kiújulásra, a szervezetem rövid időn belül kiteszem egy újabb műtétnek. Vajon hogy bírom

ki? Ha nem tanulom meg a szervezetem kezelni, a stressz aláássa az egészségem, és még nagyobb az esély a visszaesésre. De én hajthatatlan voltam.

Ha csak egy kis remény van a kisebb beavatkozásra, vállalom. Ha nagy a kockázat, akkor is.

Tudtam, mindenképpen ezt fogom választani, eldöntöttem.

Döntésemben a Barátom is támogató. Láta, hallotta a vívódásom, a félelmeim. Ígéretet tett, hogy mindenben mellettem áll, mindenben támogat és segít.

Arra ösztönzött, próbáljam meg. Hátha nem is lesz olyan veszélyes, mint az orvosok mondják. Lehet, hogy sokan nem tudják végig csinálni, és valóban a „kivezetésre” kerül sor. De ez csak akkor derül ki, ha megpróbáljuk.

Kicsit meginogtam attól, amit a gyerekeim mondtak. Elmondtam a Barátomnak. Ő meglepődött, hogy esetleg visszatáncolok. Nem helyeselte. Ismét biztosított támogatásáról. Úgy éreztem, csalódott bennem.

Észérvekkal alátámasztotta. Én is végiggondoltam mindent, rájöttem, bármit választok, mindkettőtől félek.

Félek, de nagyon.

Bárki bármit mond, tanácsol, ez az én életem. Az én fájdalmam, az én szenvedésem, az én testem, ezért nekem kell dönteni.

Döntöttem, igen megpróbálom, vállalom, bármi vár rám. Kibírom, ki fogom bírni, mert ezt akartam. Ezért harcoltam, küzdöttem. Elértem a célom, nem hátrálhatok meg. Egy életen keresztül nem vívódhatok azon, hogy mi lett volna ha.

A doktor úrral megbeszéltük, hogy intézi az időpontot.

A Kórház főorvosa és a Tanár úr egyeztetni fognak, és közölni fogja velem, mikor lesz, mikor készüljek.

Az örömem, a boldogságom határtalan volt. Szinte madarat lehetett volna velem fogatni.

El sem tudom mondani, mennyire megkönnyebbültem. Nem lesz kivezetés! Most már mindenkinek elmondtam, miért voltam annyira elkeseredve, mitől féltem. Hiszen eddig nem avattam be a családon kívül senkit, nem mertem elmondani, hogy a műtét során kivezetik a végbelem. De most már nem kell ettől félni, hiszen van más megoldás. Kisebb, emberibb, elfogadhatóbb.

Nagyon beteg voltam, nagy fájdalmaim voltak. De otthon is megtettem mindent. Hiszen egyedül voltam, nem volt kire várni. És a munkahelyemen is dolgozni kellett. Keményen, hiszen két műszakban dolgoztam. De kitartottam, szenvedve, fájdalmasan. Sokszor elkeseredve, türelmetlenül, veszekedve. Nem mindig udvariasan. Volt is belőle problémám a munkahelyen. De az vessen rám követ, aki ezt nyugodtan, higgadtan végig tudta volna csinálni.

Nem mentem betegállományba, hajtottam, igyekeztem, dolgoztam.

És ezek után hosszú ideig várahoztam. Hiszen túl voltam egy nagy döntésen, egy nagy-nagy elhatározáson...

Köztes időszak

A természetgyógyással változatlanul tartottam a kapcsolatot. Megint kikértem a véleményét. Hiszen visszamentem hozzá az örömhírrrel, hogy a Tanár úr szerint van lehetőség a kisebb beavatkozásra.

Orvosi nyelven úgy mondják, hogy „kimetszés”. Tőlem ez a szó távol áll, hátborzongató. Mindig beleborzongtam, ha kiejtettem, ha ki kellett mondani.

A „kivezetés” is ezt a hatást váltotta ki nálam.
De hát ezek szakszavak, én pedig laikus vagyok.

A természetgyógyász megnézte a leleteim, a szakvéleményt hozzáértően tanulmányozta. Velem együtt örült a „kedvező” fordulatnak. Átérezte az aggályaim, és megértette a megkönnyebbülésem.

Nem tudott mást mondani és ígérni, mint amit a Tanár úr mondott. És ez nekem elég volt. Megbeszéltük a következő kezelés időpontját. Mint mondta, erre azért van szükség, hogy a szervezetem felkészüljön a műtetre, vagyis megerősíteni.

Különféle gyógy készítményeket írt fel, vagyis ajánlotta, az immunrendszer megerősítésére. Folytattam az egészséges táplálkozást, hiszen már decemberben elkezdtem.

Addig soha nem figyeltem oda, nagyon távol állt tőlem.

A lányom unszolására, az Ő ajánlására kerestem fel a természetgyógyászt is. Ha nem derül ki, hogy daganatom van, biztos, hogy nem lépek.

Most jöttem rá, előbb kellett volna. De nincs ha.

Ezzel nem azt akarom mondani, ha egészségesen élek, elkerül a betegség. Hiszen ezt nem lehet tudni. De a szervezet ellenálló képessége bizonyára nagyobb. És az emésztés, valamint a közérzet szempontjából sem minden, vagyis talán könnyebb lett volna.

Velem együtt kicsit mindenki megnyugodott. Legalábbis így éreztem. Hiszen az én félelmeim, aggályaim hatással voltak a környezetemre, a családomra.

November 29-én derült ki, hogy daganatom van.

Sok fájdalom, vita, veszekedés, türelmetlenség, várakozás, remény, megnyugvás jellemezte az eltelt időszakot.

Egy kis idő már eltelt, hisz január vége felé közeledett.

Szerettem volna túl lenni a műtéten.

Rendszeresen hívtam a doktor urat. De soha nem ért rá.

Vagy nem vette fel a telefont, vagy rosszkor hívtam, műtetre készült, vagy onnan jött.

Mindig az volt a válasz, hogy még nem tudott beszélni a kórház főorvosával. És a főorvos sem egyeztetett a tanár úrral, hiszen Ő egy másik kórházban dolgozott. Vagyis engem a MÁV Kórházban nem fogad, mert nem oda tartozom.

Ezért kell egyeztetni és megbeszélni a két főorvosnak.

Mint mondtam, két műszakban dolgoztam, kibírtam.

Attól tartottam, amitől minden beteg, ha elhúzódik a műtét, áttétes lesz. És akkor hiába voltam ott időben, hiába igyekeztem minden vizsgálatot végig csinálni.

Az egészséges életmód viszont soha nem hiábavaló.

De a kezelőorvos megnyugtató, mint mindig.

Ebben az esetben a késő nem egy-két hetet, vagy hónapot jelent, hanem éveket.

Amennyiben én nem vállalom a műtétet és a kezeléseket, itt abbahagyok mindent, és csak egy-két év múlva jövök vissza, akkor van probléma.

Nekem ilyen eszembe sem jutott. Én gyógyulni akartam, vagyis meggyógyulni.

Ennek érdekében együttműködtem.

Mindenki érdeklődött, mikor lesz a műtét. Már nekem volt kínos, hogy mit is mondjak.

A munkahelyen a főnök részéről emberileg és a munkakör szempontjából is fontos volt tudni.

Hiszen nem mindegy, milyen időponttól nem számíthat rám.

Február elejére beszéltük meg a doktor úrral, hogy Ő hív fel, és mindent elmond, hogyan tovább.

Délutános voltam, hideg volt, tél a javából.

Este fél tíz körül mentem haza. Észrevettem, a fűtés nem működik. Próbáltam beindítani a cirkot, de nem sikerült.

Egy-két órás igyekezetem ellenére sem. Kénytelen voltam lefeküdni a hideg lakásban. Meg is lett az „eredménye”! Teljesen átfáztam, belázasodtam, elment a hangom. Ennek ellenére reggel mentem dolgozni, végigdolgoztam a hetet. Lázasan, betegen.

Akkor még nem tudtam, hogy pótolhatatlan ember nincs.

Vagyis tudtam, hogy nincs, de olyan sokat hiányoztam, hogy azzal foglalkoztam, mit szólnak.

Már megint beteg vagyok! Ma már nem érdekel, ki mit mond.

Az egészségem szinten tartása sokkal fontosabb.

A kezelő orvos nem hívott.

Én sem kerestem, hisz betegen úgysem vállalták volna a műtétet.

Miután meggyógyultam, kénytelen voltam jelentkezni, hiszen nekem volt fontos. Azt éreztem a hangjából, hogy teljesen elfelejtkezett rólam. Meglepődve ismételte a nevem. Vagy csak én éreztem így? Mert érzékeny voltam? Ez megézés volt, és nem bizonyosság.

Végül is, a lényeg szempontjából nincs is jelentősége.

Megígérte, hogy beszél a főorvos úrral, aki hosszabb ideig beteg volt. Azután szabadságra ment, és ezt követte egy külföldi tanulmányút.

Megértettem miért nincs időpont, megint csak vártam, de nem jelentkezett.

Ha én hívtam, nem tudott konkrétumot mondani. Vagy én éreztem rosszul? Hát ezt sem tudom, és felesleges ezzel foglalkozni, de bosszantott.

Végül nővérem unszolására valami elindult.

Egy közös ismerősnek beszélt rólam, én pedig felhívtam az illetőt telefonon.

Találkoztunk. Tőle hallottam egy híres professzorról, aki a daganatos betegségek gyógyításának csínját-bínját ismeri.

Nagyfokú segítséget és emberi hozzáállást kaptam ismerősöm részéről is.

Ezt nem győzöm hangsúlyozni, hiszen sokszor átéltem.

Azonnal felkerestük párommal együtt a professzor urat.

Rengetegen vártak rá.

Párom, most is utánanézett a NeT-en, ki ő, mit tesz, mit írnak róla.

Egy nemzetközi szaktektintély, ahogy ismerősöm ajánlásából is kiderült.

A prof. Úrnak röviden elmondtam a betegségem.

Mikor, mivel kezdődött, mit tettem én, és mit tett a kórház, ahova tartoztunk, a gyógyulásom érdekében.

A munkájuk összefonódik, mivel a műtött betegeket hozzá irányítják, utókezelésre.

Felhívta a főorvos urat, elég emelkedett hangnemben.

Számon kérte tőlük a mulasztást.

Elmarasztalta őket, amiért én léptem, és nem a kórház.

Meglepődtem, mert rádöbbsentem, hogy a prof. Úr a főnökük! Rá is kérdeztem, hogy ez nem „hátról mellbe technikai-e?” Ezt nem akartam, hiszen nem tudtam, hogy milyen a kapcsolat közöttük.

Honnan tudtam volna?

A prof. Úr megnyugtató. Nem kell szabadkozni, hisz nem az én dolgom lett volna a gyógyulásom érdekében lépni. Mégis, mire várt a kórház? Arra, hogy a daganat elmúlik magától? Szerinte, elég baj, hogy a betegnek kellett lépni, a gyógyulása érdekében. Ezt nemcsak nekem, hanem a telefonba a főorvos úrnak is elmondta.

Gondoltam, biztos lesz a kórháznak ebből hátránya.

A kezelő orvosnak pedig főleg!

Amikor kijöttünk a kórházból, a kezelő orvosom azonnal hívott, hogy hétfőn keressem fel.

Elmondtam neki, hogy hol, kinél és mit intéztem. A következő héten megkezdődnek a vizsgálatok, ezekre a sugárkezelés és a kemoterápia miatt van szükség, röntgen és hasi ultrahang.

De a doktor úr már értesült mindenről, hiszen nem véletlenül hívott – gondoltam magamban. Természetesen, csak gondoltam, de nem közöltem Vele.

Ha meglesz az eredmény, akkor minden leletemmel keressem fel, ebben állapotunk meg.

A következő héten elkészült eredményekkel felkerestük a doktor urat. Nagyon hidegen és ridegen fogadott.

Elmondta, kellemetlenül érintette őket, hogy felkerestem a prof. Urat.

Elkezdtem szabadkozni, hogy a véletlen műve volt az egész.

Hiszzen én nem is ismertem, nem tudtam, ki a prof.úr, véletlen kerültem hozzá.

Arra kért, hívjam fel, ha a kezeléseken túl leszek. Szemrehányóan közölte, március elején lett volna a műtét, vagyis a következő héten.

Ez bizony elmaradt! És vagy igaz, vagy nem, hogy pont ekkora tervezték.

De hát miért hitegettek, miért nem intézkedtek? Miért kellett megvárni, amíg én lépek? Ezt csak magamban gondoltam, nem kérdeztem Tőle semmit.

Valami elindult. Valamit elindítottam.

A Kék Golyóba kezdődtek a kezelések. Egy fiatal doktornő foglalkozott velem. Nem értette, miért nem kezdték el a kezeléseket, vagy miért vártak a műtéttel. Erre nem tudtam mit mondani, nem is az én dolgom volt ezt kommentálni. Neki is elmondtam félelmeim a kivezetéssel kapcsolatban. Nem értett velem egyet, nem csoda, hisz egyik orvos sem. És természetesen példákat is hozott, hányan élnek így. Ez engem nem nyugtat meg és nem is vigasztal – közöltem a doktor nővel.

Feltett egy sértő és bántó kérdést, nem éppen udvariasan.

- Magának nem mindegy, hol WC-ik?
- Megdöbbsentem ezen a kérdésen. A kérdésre kérdéssel válaszoltam. És Önnek?
- Most Ő döbbsent meg, és ekkor nézett rám először. Elnézést kért.
- Ez a minimum, hogy elnézést kért- mondtam Neki. Én a WC szeretek ülni és rejtvényt fejteni.

Hát erre bizonyára nem számított, és én sem az Ő reakciójára.

Április közepére írta volna elő a kezeléseket. Tíz kemoterápiát a Szent László Kórházban, és 28 sugárkezelést a Kék Golyóban fognak végezni.

Én elkezdtem sírni. És addig mi lesz velem?

Hiszzen március eleje van, és nem az én hibám, hogy elhúzódtak a kezelések és a műtét.

Telefonálgatás kezdődött, és egyeztetés. Végül elintézte, hogy március 26-án hétfőn megkezdik a kezeléseket.

Az első héten öt kemoterápia, párhuzamosan a sugárkezeléssel. Az utolsó héten szintén öt kemoterápia és a sugárkezelés is vele együtt.

Délelőtt kemoterápia, délután három órára sugárkezelés!

Csepelről a Szent László Kórházba délelőtt, azután pedig haza.
Délután pedig szintén hazulról a Kék Golyóba, három órára.
Nem tudtam, mi vár rám.
Csak azt tudtam, végig csinálom!
Megnyugodva jöttem ki a rendelőből, hogy valami, valami végre elkezdődött.
Hisz végig attól rettegetem, hiába mentem időben, a vérbe kerülve áttétes lesz, és kisebb a remény a gyógyulásra.

Amikor január 13-án voltam a tanár úrnál, Ő előírta ezeket, a kezeléseket.
Úgy látszik, a kórházban elsiklottak felette.
De most már mindegy. Előre kell menni és nem hátra.

Március 25-én, vasárnap betöltöttem az 58 évet! Hihetetlen! Nem is akartam elhinni, hogy ilyen öreg vagyok.
Végig dolgoztam.
Másnap végre elkezdődtek a kezeléseik! Hát erre vártam! Végre, végre, elérkezett.
Jó kezekben leszek, állandó felügyelet, ellenőrzés mellett.
Remélem ki fog derülni a vérvizsgálatnál, hogy nem késtem el, nem került a vérbe, nincs áttét, más szervem nem támadta meg.
Sajnos, megint nincs nyugalom, megint van ok az aggodalomra.

Kezelések

Mint már írtam, végig dolgoztam.

Csak márc.26-tól kezdtem a betegállományt, mivel délelőtt és délután is kezelésekre jártam. Ez összesen 28 munkanapot jelentett.

Az utazás napi öt órát vett igénybe. A kórházban való tartózkodás pedig attól függött, hány beteget kezeltek előttem.

Előtte felkészítettek mindenre. Vagyis mindenre nem, csak elmondták a legszükségesebbet, amit hivatalból el kell mondani. És a betegnek a gyógyulása érdekében kell, vagy illik tudni.

Nagyszerű, körültekintő és emberi bánásmódban volt részem. Én így láttam. És szerintem ott, ahol engem kezeltek, mindenki megkapta azt, amire szüksége volt.

A kezelések hányingerrel, szédüléssel jártak. Akinek szükséges volt, kérhetett gyógyszert. Vagyis hát, kérni sem kellett. Hiszen minden nap, mielőtt a beteg megkapta a kemót, a nővérek érdeklődtek az állapota, felől.

Akik erősebbet kaptak, kihullott a hajuk. Felléphet még az égető viszketés, hasmenés, étvágytalanság.

Ezekre, a mellékhatásokra felhívták a figyelmünket. Természetesen ajánlottak gyógyszereket és olyan gyógy készítményeket, amelyek csökkentik a fájdalmat. Amelyek elviselhetőbbé teszik a mellékhatásokat.

A hányinger elkerült, a hajam sem hullott ki, mert gyengébb kezelést kaptam- ez a kemo várható mellékhatása.

A sugárkezelés már sok szenvedést, fájdalmat okozott. Emiatt sokat fogytam. Ami nem lett volna baj, de nem ilyen körülmények között.

Betegtársaimmal sokat beszélgettünk, jó hangulatban várakoztunk.

Természetesen mindig és mindenhol vannak elégedetlenek. Vannak örök lázadók, akiknek semmi nem jó. Akik mindenben a hibát keresik és természetesen meg is találják. Jaj de rossz lehet nekik! És ők ezt nem is tudják. Csak az veszi észre, aki figyel, mi zajlik körülötte. Lehet, én vagyok az egyetlen? Lehet, mások ezt észre sem veszik? Lehet, ezért vagyok más? Ezért „lógok” ki a sorból? Kérdések. Újabb kérdések. Már megint, mint mindig, az életem folyamán.

Sokan voltunk, vagyis rengetegen a kórházban. Bármelyikben. A gyógyulás lenne mindenki számára a legfontosabb. A szakemberek ebben segítenek. A betegnek csak az lenne a dolga, hogy várjon türelemmel. De nem! Lázadnak, kiabálnak, veszekednek, türelmetlenek. Hát hogy akarnak meggyógyulni? Nincs idejük várni? Hát nem azért vannak ott? Hova sietnek? Hát nem erre szánták a napot?

Vagy megint én vagyok a „kakukktojás”? Lehet. Én türelmesen várok. Meg akarok gyógyulni! Eddig dolgoztam, kemény volt, nehéz volt. Két műszakban, betegen. De kibírtam, itt vagyok!

A további kezeléseket úgy tervezték, hogy három hétig du. sugárkezelés. A negyedik héten pedig megismétlődik az első hét. Vagyis délelőtt kemoterápia, du. pedig sugárkezelés.

Azt terveztem, a második héten, apr. elején pár napot betegállományban leszek, és utána megint dolgozom. Ha nem bírom, kérek szabadságot, vagy megint felvetetem magam betegállományba. Hiszen minden nap megyek kezelésre. De a családom, a barátaim, az orvosok, ápolók és a munkahelyemen is arra figyelmeztettek, ne erőlködjek. Inkább pihenjek, a végső gyógyulás reményében. Lényegesen kevesebb lesz a fizetésem. De nem tudok mit tenni. Most az egészségem a legfontosabb számomra. Kemény lesz, minden téren. Hiszen az

anyagi helyzetem jelentősen megromlott, az egészségemmel együtt. Az egészséges táplálkozáshoz pedig pénz kell. Pénz, mint a háborúhoz. Pénz, rengeteg pénz.

Március 26-án hétfőn reggel párommal mentünk kezelésre.. Sok-sok beteg, kísérel, vagy egyedül. Mindenki gyógyulni akar, nagyfokú a bizakodás.

Türelmijáték kezdődik. Bejelentkezés, vérvizsgálat, találkozás az orvossal. Fél nyolcra érkeztünk és dél körül jutottunk a professzor úrhoz. Kiírta a terápiát, és megkaptam az első „kemót”

Előtte héten már tudtam, hogy viszonylag gyengét kapok, kb. egy órára, és nem hullik ki a hajam. Hogy miért fontos ez? Hát egy nőnek ez az egyik „éke”. Ebből is kitűnik, hogy szerencsém volt, hisz gyengét írtak elő. Vagyis nem olyan „vészes” a daganat, és ez megint egy újabb remény, egy szalmaszál, amiben meg lehet kapaszkodni.

Reggel mindig nagyon fáradtan ébredtem. Fél 10 körül értem a kórházba. A „korán kelők” már végeztek, hazamentek. Számomra ez volt a legmegfelelőbb időpont. Bármikor mentem, mindig volt üres hely.

Elég hamar megtaláltam a hangot mindenkivel. Mindig volt olyan beteg, akivel megbeszéltük a betegségünket, ki hol tart. Sokszor vigasztaltam a betegeket. Nem mintha kérték volna, de úgy látszik, én már csak ilyen vagyok, „gyárilag elszabva”. Nekem is szükségem volt ezekre a beszélgetésekre. Minden alkalommal rájöttem, hogy én „szerencsésebb” vagyok. Hisz gyenge „kemót” kapok, viszonylag jól érzem magam. A velem egy korúak nagy része már rég nem dolgozik, leszázalékolták.

Ha fiatalokkal beszéltem, akkor pedig abba kapaszkodtam, hogy az övük a nagyobb tragédia. Hiszen fiatalon betegebbek, mint én. Kicsi gyerekeik vannak, akiknek másképp van szükségük az édesanyjukra, mint az én felnőtt lányomnak és fiamnak.

Ezeket, a dolgokat csak az veszi észre, aki nyitott szemmel jár. Én jókedvű voltam, mindig, mert meg akartam gyógyulni.

Ünnepek jöttek, készültünk a Húsvétra. Egy szép képeslapot vettem és hálám jeléül verset írtam az ápolónőknek. Meglepődtek, nem számítottak erre, még ilyet nem kaptak.

Midig kedvesek voltak hozzám, nem a versért, hanem azért, mert ilyen a természetük. Bármikor mentem, megismertek, érdeklődtek a hogylétem felől. És ez nekem felért egy „gyógyirrel”

A versem mindenki elolvasta, kitették a konyhába, hogy mindenki lássa. Hisz mindenkinek szólt.

„A húsvéti jó kívánságokról már lekéstem, de azért minden jót kívánok, utólag.

Köszönetet mondok a szakmai tudásukért,

Megköszönöm a hozzáállásukat, a kedvességüket.

Olyan vidámak néha, mintha nem is kórházban lennénk,

Mintha nem is „kemót” kapnánk, hanem pezsgőt, bort, vagy kevertet receptre.

Ettől a betegeknél is megjön a jókedve,

Hisz Önöket látva sokunknak gyorsan gyógyul a lelke.

A „kemó” gyógyítja a rákot, az Önök pozitív hozzáállása pedig sokat javít, és semmit sem árthat.

Munkájukhoz és a magánéletükhöz minden jót kívánok Önöknek,

De két hét múlva még vissza kell jönnöm, hogy meggyógyuljak végleg” és örökre.

Köszönettel: egy gyógyulgató beteg

Hát, ezt sikerült összehoznom!

Az egészséges táplálkozást bizony mellőztem. Azt gondoltam, hogy a kezelések kis eredménye erre feljogosít.

De mindig vannak intő jelek. Ezek figyelmeztetnek, így nem lehet. Mert ez nem lehet a jövő.

Amikor a kezelések tartottak, meglátogatott a volt főnöknőm. Végül is én hívtam. Már régen megbeszéltük, hogy könyveket ad nekem, az agykontrollal és az egészséges táplálkozással kapcsolatosan.

És régi „vesszőparipánk”, a családi házunk eladása ismét előtérbe került, mivel most akadt rá érdeklődő. Sikerült egy új ingatlanossal is felvenni a kapcsolatot, ugyanis a régiek nem jártak sikerrel.

A főnöknőm elhozta az ígért könyveket. Egyúttal megkértem, mondja el őszinte véleményét a ház eladással kapcsolatban. Mivel kívülálló – sem érzelmi, sem anyagi érdekeltsége nem fűződik hozzá- ezért kértem meg erre. Na meg azért is, mert mindig közel állt hozzám, ezért számítottam őszinte véleményére.

Ismerte az ingatlanok eladási és vételi nehézségeit, mivel fia is ingatlanos volt.

Átérezte aggályaimat, kétségeimet, hiszen Ő már túl volt egy-két lakáseladáson. Jó megoldásnak találta lépésemet, és azt is, mit akarok venni, és milyen arányban osztozunk a gyerekeimmel.

Szerencsére jól ismertem, nem csalódtam benne, érdemes volt megbeszélni Vele a dolgaim. Megerősített és megnyugtatót.

Egyik alkalommal voltam az Alle Bevásárló Központban a fiammal. Mindig a Libri Könyvesboltban kötöttünk ki. És vajon milyen könyv akadt a kezembe? Természetesen a rákkal kapcsolatos! Mert tudat alatt, vagy tudatosan azt kerestem? Biztosan. Amíg nem voltam beteg, soha nem olvastam ilyen könyveket. Pedig rengeteget jártam a Libri és az Alexandra Könyvesboltba is, bárhol voltunk vagy voltam vásárolni.

A munkahelyemen, a Magyar Postán – „aktív” névnapozás folyt. A főnökünk ötlete alapján. Természetesen ital nélkül, félreértés ne essék! Kb. 25-en vagyunk. Én szedtem össze a pénzt, minden hónapban. 3000 Ft jött össze az ajándékokra. Azért jártam mindig a könyvesboltokba, mert a névre jellemző ismérveket kiírtam Takács Tibor: „Sorsunk a nevünkben van” című könyvéből. A jelenlegi tulajdonságokkal összehoztam, valamint a munkahelyen betöltött szereppel is. Természetesen versben foglalva.

Nem is gondoltam volna, mennyire illik a név, a viselőjére. Érdemes utánanézni!

És természetesen olyan ajándékot kapott mindenki, ami személyre szóló! Hát ez a lényeg, hogy személyre szóló. Nem édesség a fő ajándék, az csak minimális ráadás, ha marad az összegből. Mindenki a verset várta, mert „versben mondom el...” humorosan, cikizve, de nem sértőn.

Hát ilyen könyvek miatt jártam oda, ilyeneket olvastam, és nem betegségekkel kapcsolatosakat. Eddig.

A kezembe került egy könyv, egy francia agykutató írta. „A rák ellen, egy új életmód” – ez volt a címe. A saját agydaganatát mutatta be, írta le. Hogyan érintette, mit tett érte, ellene. Mit tett a gyógyulása érdekében. Engem főleg az étkezés érdekelt, mit lehet enni, és miért. Mit ajánl a rákosoknak, mi a saját tapasztalata. Jegyzeteltem, értelmeztem. Gondolkodtam azon, nekem hogy kellene, eddig mi vált be, min kellene változtatnom.

A könyvét olvasva, magamra ismertem sok mindenben. Ezek voltak az én gondolataim is, vagy talán hasonlók. Örültem, hogy kezembe akadt a könyv. Adott egy löketet. Egy ösztönzést. Hogy folytassam, amit elkezdtem. Jó úton járok. Ez örömmel és lelkesedéssel töltött el. Bebizonyosodott, hogy ki kell írnom magamból, ami bánt. Muszáj, hogy megkönnyebbüljek, bátran szembenézzek a valósággal. És talán a saját vívódásaimmal nemcsak magamon, másokon is segítek. Segítek, a magam egyszerű módján. Nem úgy, mint David Servan-Schreiber. Hiszen én nem vagyok kutató. Nem tartok előadást, nem vagyok tájékozott a betegséggel kapcsolatban. És nem is akarok mindent tudni.

Csak annyit szeretnék elérni, hogy kiírom magamból ezt a keserűséget. És, ha eljutottam odáig, hogy néhány ember elolvassa, már megérte.

Felfigyelt rám az egyik eladó. Odajött, levett egy könyvet a polcról. Annak a könyvnek a folytatását, amit én olvastam. Ugyanaz az író írta, de ez már a küzdelem vége volt.

„Búcsúzni többször is lehet” – ez volt a könyv címe.

Az író 31 éves volt, amikor agydaganatot regisztráltak Nála. 20 év múlva ismét megtámadta a szervezetét a kór. Mint orvos tudományosan, mint beteg laikusan harcolt az életéért. Sajnos, nem sikerült.

Az eladó érdekesnek találta a könyvet. Mondta, mondta, mondta... kérdés nélkül.

Megkérdeztem: mit talált ezen érdekesnek?

Talán elvárásolta a saját hangja és mondanivalója, mert nem reagált.

Szenvedő alanya vagy csak olvasó? Részese-e ennek? – kérdeztem.

Erre sem reagált, a szóáradat nem állt meg.

Bizonyára nem volt része ebben a harcban, csak kívülről, ezért vélekedett így, gondoltam.

Egy haldokló, a halálhoz vezető útja, szenvedése nem lehet érdekes- vettem közbe, hogy megállítsam a sértő és érzéketlen beszámolót.

Még mindig nem „kapcsolt”, visszaadtam a két könyvet. Megköszönve, hogy a könyv talán nem érdekes, hanem fájdalmas és felemelő. Elköszöntem a meglepődött elárúsítótól.

Utólag arra gondoltam, igazán nagy lelkiereje van, hogy ezt leírja egy beteg, segítő szándékkal. Tanulság azok számára, akik szintén betegek. Számomra legalábbis az volt. Utat mutatott, hogy érdemes harcolni és élni. Élni, másképp élni. Örülni annak is, amit addig észre sem vettem. Számomra kinyílt „valami” Valami hasonlóságot véltem felfedezni a saját gondolataim és érzéseim, valamint az íróé között. Megörültem és megkönnyebbültem, hogy jók a gondolataim. Megerősített a könyv tartalma abban, hogy írjak tovább.

A befejezés ugyan tragikus volt, de az író a hozzáállásával, a gondolataival meghosszabbította és megszépítette nemcsak a saját, de a környezete életét is.

Bármilyen nehéz is volt, nem adta fel. Nekem ez a tanulság belőle.

Én így értelmeztem, és nem találtam érdekesnek.

A fiam rákérdezett, mi történt. Meglepett a tapintatlanságon.

Otthon elmeséltem a lányomnak, szerinte jó szándék vezérelte a hölgyet, de a figyelem és a tapintat elmaradt.

Bizonyára azért reagáltam ilyen érzékenyen, mert érintett vagyok. Biztosan így van. Hiszen eddig még a polcról sem emeltem le ilyen témájú könyveket. Hát ennyit változik az ember érdeklődési köre, ha beteg.

Már eltelt két hét. Túl vagyok tizenöt kezelésen. Öt „kemo” és tíz sugár. Soha nem gondoltam volna, hogy ezt így le tudom írni. Minta egy kiló kenyeret vennék. Ilyen lazán.

A kezelés utóhatása a nagyfokú hányinger, a gyakori szédülés elkerült. Valóban nem kaptam erős kezelést, ebből is látszik. Azért elfáradtam, megszenvedtem, mint mindenki, ha nem is éreztem magam nagyon rosszul. Minden szervezet másképp reagál. Sokat számít, milyen erős. Elsősorban a fizikai erőre gondolok. De éppen olyan fontos a lelkiereje is. És a család! A család, amely néha lehúz, de gyakran felemel! És ez a fontos, hogy gyakran.

Azt is észrevettem, hogy vannak nagyon betegek, idősebbek nálam. Sokkal idősebbek, rossz fizikai állapotban. És ők is végig csinálják, küzdenek, bíznak, gyógyulnak.

És én is. Küzdök, harcolok, bízek, jókedvűen és vidáman. És én győzök. Én! És nem a rák.

Még ismerősökkel is találkoztam. Kár, hogy ott. Egyik ismerősöm idős apját kísérte el. Hát igazán beteg volt, sokkal idősebb nálam, és az egészségi állapota is rosszabb volt az enyémnél. Áttétes agydaganata volt.

Egy másik ismerősöm 35 éves lánya volt a beteg. Olyan erős”kemót” kapott, hogy az első kezelésnél kihullott a haja. Még kimondani is rettenetes. Még utólag is megborzongok. Öt év körüli iker gyerekei várták otthon, egy kislány és egy kisfiú. Nekik igazán szükségük van arra, hogy meggyógyuljon az édesanyjuk. A kis hölgy ennek ellenére jókedvű volt, vidám és

bizakodó. Még ő vigasztalta az édesanyját, aki a lánya jelenlétében nem mert sírni, csak akkor, ha nem látta.

Hát ez a tragédia. A fiatal hölgy eljárt a kezelésekre, tette a dolgát, a gyógyulása érdekében. Hiszen két kisgyerek várta otthon. Értük muszáj volt a kezelésekre járni, mindent megtenni, meggyógyulni.

A sugárkezeléseket mindig délután kaptam. A Kék Golyó úti kórház a Déli pályaudvarnál van. A kezelés csak néhány percig tartott. Az odautazás és a várakozás hosszadalmas volt. De türelmesen vártam a soromra, mint mindenki. Ugyanis nagyon „jó csapat” jött össze. Más-más helyről, különböző korúak, ugyanazzal a betegséggel. De mégis más. Hiszen a hasonlóság egyben különbséget is jelent.

Akik ott türelmesen és jókedvűen vártunk a kezelésre, ha nem is mutattuk, ha nem is panaszkodtunk, azért beteg voltunk. Betegek, de a lelkünk nem. Csak a testünk.

Igen, jókedvűek voltunk. Közel egy hónap alatt megismertük egymás búját-, baját, örömét, családját, életét. Nagyon vidámak voltunk, sokat beszélgettünk, nevtünk. Igazi kapcsolatok, jó barátságok jöttek létre. Később is tartottuk a kapcsolatot, számon tartottuk, érdeklődtünk egymás iránt. Beszámoltunk arról, ki hol tart, hogy érzi magát.

Attila nevű betegársamnak szintén végbéldaganata volt, sajnos Őrá is a kivezetés várt. Mikor megtudta, hogy lehetséges más megoldás is, Ő is felvette a kapcsolatot a Tanár úrral. Neki nagy műtétje volt, és a gyógyulása is körülményesebb és hosszadalmasabb, mint az enyém. Néhányszor vigasztaltam, meghallgattam. Remélem, sikerült erőt önteni, és segíteni. Sokszor az is jól jön, ha csak meghallgatnak. Dönteni, küzdeni, felállni mindig a betegnek kell.

Azt mondják, mindenkinek van hasonmása. Én a kezelésekre várva találtam meg az Apámét. Mintha csak Őt láttam volna! Külsőre, viselkedésre, amit és ahogy beszélt, mesélt, politizált. Szinte hihetetlen! Elmondtam Neki néhányszor, jókat nevtünk. János bácsinak hívták, nagyon jól összeharagkoztunk. Sokszor megvárt, és együtt mentünk haza. Otthon pedig beteg felesége várta. Sokat beszélgettünk, viccelődtünk. Ilyenkor teljesen elfeledkeztünk arról, miért is vagyunk ott. Egy időpontban műtöttek bennünket a Kórházban. Természetesen, kölcsönösen meglátogattuk egymást.

Néhányszor találkoztam Terike nevű beteggel is. Ő előbb kezdte, így hamarabb fejezte be a sugárkezelést. Beszélgettünk a magánéletünkről. Nagyon hamar megtaláltuk a közös hangot. Ő hetven év körüli, egyszerű és nagyszerű hölgy volt. Elég nehéz és kemény élete volt, de harcolt, küzdött. A férje beteg volt, tolókcocsiba kényszerült. Terike a saját betegsége mellett még Őt is ápolta. Minden elismerésem az Övé, ezt hangoztattam is Neki. Őt is mellbe vágta, mint engem, amikor megtudta, hogy daganata van. Búcsúzóul írtam Neki egy szép „verset”. Jellemezve és értékelve, amit eddig végigcsinált.

Volt még egy nyolcvan év körüli, szimpatikus, idős bácsi is közöttünk. Mozdonyvezető volt, sok érdekes dolgot hallottam Tőle. Én csak „Papának” hívtam, ahogy az unokája és a menyé is. Először az unokája kísérte el, azután rendszeresen, szívvel-lélekkel a menyé jött Vele. Nagyon szimpatikusak lettünk egymásnak, sokat, sok mindenről beszélgettünk. Alsó tagozatosokat tanít, Pest mellett laknak. Mindketten nagyon örültünk a találkozásnak. Azóta is, rendszeresen tartjuk a kapcsolatot. Minden elismerésem az Övé, ezt többször elmondtam Neki. Mindig nagy-nagy szeretettel beszélt a gyerekekről és a munkájáról. Én kedvelem és nagyra értékelem az ilyen nagyszerű embereket.

Minden társaságba van olyan, aki ontja a vicceket. Nekünk is kijutott belőle. Volt olyan, aki számára fárasztó hallgatni, hát az ne figyeljen oda, szerintem legalábbis. Volt kedve viccelni, pedig nagyon beteg volt. Tíz évvel ezelőtt már műtöttek, nyirokcsomó daganattal. Szerencséje volt, meggyógyult, de sajnos megint kiújított. És más betegsége is előjött, amivel meg kellett műteni. A humora és az élni akarása nem hagyta cserben, szerencséjére. Nagyon kedvesen és sokat beszélgettünk egymással.

A sugárkezelést végző hölgyek kedvelték a „mi csapatunkat” Látták, hallották, hogy türelmesek és összetartók vagyunk. Bármit kérdeztünk, készségesen válaszoltak, segítettek, hogy könnyebben viseljük el a kezelések utóhatását. Milyen kicsi a Világ! Erre mindig rájövök. Hiszen itt is akadt, akit a munkahelyemről ismertem, ügyfélként. És nagy örömömről, emlékeztek rám, mégpedig jó szájizzal. És a nővérek között még csepele is akadt. Ez a barátságos beszélgetésekből derült ki. Nekem nagyon fontos volt az Ő hozzáállásuk, a viselkedésük és a szakmai tudásuk. Ők sem menekültek meg a „verselésemtől”, kaptak tőlem egy húsvéti lapot, jókívánsággal együtt. Bármikor mentem, mindig ott volt a képeslap a kezelőpulton. Meglepődtek, és megörültek, mint mindenki, aki kapott tőlem egy „csasztyuskát”.

Jó szájizzal váltunk el egymástól és mindenkitől, ápolótól és betegétől egyaránt.

Május elején befejeződtek a sugárkezelések. A doktornőtől megkaptam a „Zárójelentést” és utamra bocsátott, kedvesen, barátságosan.

Mint írtam, megviselte a szervezetem, amin keresztülmentem. De nem voltam összetörve lelkileg. Bizakodó és kitartó voltam. Amikor pedig lezárás képen a vérvizsgálat eredménye is elkészült, megnyugodtam. Szükségem is volt minden erőmre és energiámra, hiszen nagy feladat előtt álltam. Egy családi ház eladása, két új lakás vétele nagy teljesítmény. Emberpróbáló!

Úgy tűnik, szerencsés csillagzat alatt születtem. Hiszen a lányom a fiam és a Barátom segítségével, lám-lám, nekem még ez is sikerült.

A műtét előtt

A kezelések ideje alatt bonyolódott családi házunk eladása is. Nem tudom, hogy csináltuk végig. Kemény volt, de kibírtuk.

Április 17-én írtuk alá az adás-vételiszerződést. Egy hónapunk volt az elköltözésre. Mivel készpénzzel fizettek, ezért egyeztünk bele ebbe a rövid határidőbe.

Május 14-ig kellett elköltözni, ez egy hétfői nap volt.

De úgy igyekeztünk, hogy előtte héten péntekre már „összeállt a kép”

A fuvart lányom szervezte, Ő fiammal az új lakásban várakoztak.

A barátom pedig a régiben irányította a pakolást.

Én pedig a Kórházba mentem vérvételre. Ez volt az utolsó, a kezelések után.

Olyan rosszul voltam, olyan fájdalmaim voltak, hogy a nővérek hordágyat akartak hozni. Valamelyik teremben le akartak fektetni.

De végül összeszedtem magam. Miután megtörtént a vérvétel, megkaptam az eredményt, az új lakásba mentem. Már akkor elég sok mindent elhoztak a régi otthonunkból.

Hát bizony, akkor voltam a legbetegebb! Hiszen a kezelések befejeződtek május elején, de az utóhatás pont akkor ért el. Emlékszem, pontosan a költözés napján voltam a legrosszabbul.

Nagyon ideges voltam, addig. Attól féltem, nem sikerül. Mi lesz, ha nem találunk megfelelő lakást, akkor hova költözök? Hova viszem a bútorokat? Hol és hogyan fogok élni? Mit vigyek magammal? Hova lesz a többi, ami nem kell? Ki fog segíteni? Összepakolni ezt a nagy házat, hogy minden meglegyen, és ami felesleges, arra megtalálni a megfelelő embert. Ezek akkor számomra nagyon fontosak voltak. Nem tudtam teljesen foglalkozni a betegséggemmel, hamar elkezdtünk valamit. Pedig óriási szükségem lett volna arra, hogy csak magammal foglalkozzak, hiszen nagyon gyenge voltam. Emlékszem, a szekrényekből pakoltam össze, természetesen ülve. De kénytelen voltam lefeküdni és abbahagyni. Több órát is fektettem, és nem érdekelt, mikor fejezem be, amit elterveztem.

Húsz milliót szerettem volna a házért kapni. Sajnos, csak 18,5 milliót sikerült.

Sokat morfondíroztam azon, engedjek-e az árból. A gyerekeim unszolására végül belementem.

Fiam szerint lehet, hogy jön olyan vevő, aki többet ad érte. De az is előfordul, hogy több évet kell várni.

Lányom is elmondta a véleményét. Szerinte amennyit veszítünk, annyit nyerünk is, hiszen mi is olcsóbban tudunk venni másikat.

A Barátomnak nem tetszett, hogy egyáltalán eladjuk a házat. De dönteni nekem kell.

Végül megkérdeztem a volt főnöknőmet is. Ő elmondta észérveit. Ezek megegyeztek a gyerekeim véleményével.

Jaj, de sokszor „végigzongoráztam”, mit is tegyek? Nehéz volt elszakadni attól, amit megteremtettünk és megtartottunk. 26 éve vettük a házat.

Mire elkészült, a férjem meghalt. A barátommal is sokat javítottunk, szépítettünk rajta. Miután egyedül maradtam a gyerekekkel, akkor is folytattam. Az állagát sikerült megóvni, megtartani. Nem volt könnyű a közüzemi számlákat rendszeresen fizetni, kölcsön és tartozás nélkül.

Mindegyik gyerekem albérletben lakott. Nem szerettek Csepelen lakni. Szilvinek Június 1.-ig szólt a szerződése. Arra gondoltam, hova megy ezután? Egy újabb albérletbe? És én is elváltam már a háztól. Nem szerettem a környéket sem. Sok sérelem ért, és így semmi reményem a gyógyulásra. Azon kívül saját önzésből nem tarthatok fenn egy száztíz m²-es házat.

Döntöttem, felhívtam az ingatlanost. Örült a döntésünknek. A gyerekeim elmondták a véleményüket, de az „í-re” a pontot nekem kellett rátennem. Hát így alakult!

Nagyon beteg voltam.

Gondolkoztunk azon, hol és ki végezze a műtétet. Megkerestük a professzor urat és helyettesét, a doktornőt is. Arra kértük, ajánljanak valakit, aki a kezeléseket után műteni fog.

Megígérték, visszatérünk a kérésre, ha befejeződnek a kezeléseket.

Erre a lépésre azért került sor, mert a hozzánk közelebbi kórházba, ahova kezdettől fogva jártunk, mintha „sértődést” tapasztaltunk volna, amiért felkerestük a professzor urat.

De mégis meggondoltuk magunkat. Hiszen november 29. óta a doktor úr ismeri a betegségem és engem is. Ő fogta össze és irányította a vizsgálatokat. Sokat segített, nemcsak mint orvos, hanem emberileg is. Sosem felejttem el, mennyire megnyugtató, amikor az idegösszeroppanás határán álltam. Nem biztos, hogy az Ő hibája a műtét elhúzódása. Elég sok gondolat kavargott a fejemben. Tanácstalan voltam, mit is tegyek.

Kicsit idegenkedtem attól, hogy egy teljesen új orvost keressek, egy másik kórházban.

Felkerestük a doktor urat, elég ridegen fogadott. Közöltem vele, szeretném náluk, Vele végeztetni a műtétet. Hiszen én Őt ismerem, benne bízok.

Nagyon meglepődött, jól esetek neki a szavaim. Pár pillanat alatt 10 évet fiatalodott. Gondolom, nem kapott „dicséretet”, amikor a prof. Úr felhívta a kórházat velem kapcsolatosan.

A kezeléseket május 5-én befejeződtek. Megbeszéltük, hogy az összes lelettel felkerestem a doktor urat.

Úgy tájékoztattott, hat hét elteltével lesz a műtét.

Ennyi időre volt szükség, hogy a szervezet megerősödjön, regenerálódjon a kemoterápia és a sugárkezelés után.

Megint vizsgálatok következtek. Erre azért volt szükség, hogy megtudják, hogyan változott a daganat a kezeléseket után.

Nagyon örültem, megkönnyebbültem, amikor a doktor úr közölte, kisebb lett, vagyis összezsugorodott. A „kemó” és a sugár várt hatása bekövetkezett. Ezáltal kisebb műtétre kerül majd sor.

Fel fog hívni telefonon, hogy mikor lesz ennek az időpontja.

Megnyugodtam, készültem a műtétre. Akkor valahogy vártam is, és nem is.

Közben sikerült felújítani a lakásomat. A gyerekeim lakása teljesen felújított, és berendezett volt. Csak be kellett költözni.

Mindenki örült, jó választás volt.

Az enyém felújítása kb.1 millió Ft-ba került. Lányom vette „kezelésbe” a dolgokat. Lassan ment a munka, mert Ő közben dolgozott. Még nem csinált ilyet, nem értett hozzá. Megcsináltatta a két szobát, az előszobát és lefestették a két szobai ablakot. Az idő sürgetett, hiszen május 14-ig ki kellett költözni a családi házunkból. Sikerült is, hiszen a két szoba elkészült, az összes bútort odavittünk, de lakni nem lehetett ott, hiszen a többi helység felújításra szorult, és nem volt kész.

Én odaköltöztem a lányomhoz. Mindig jöttem a saját lakásomba dolgozni, pakolni. Sokat veszekedtünk, szerettem volna már a sajátomban lenni. És attól féltem, kitűzik a műtét időpontját, és nem készül el a felújítás.

Nem tudtam volna nyugodtan menni a kórházba, ha ilyen „káoszt” hagyok itt. Anélkül is elég volt a bajom.

Nagy fájdalmaim voltak, sokszor alig tudtam menni. Hiába akartam dolgozni, hogy haladjunk, sokszor jártányi erőm sem volt. Odamentem a lakásba, és sokszor csak feküdtem. Ha jobban voltam, mindig rendezkedtem, kipakoltam a dobozokból. Sokszor főztem, vagy a Corvin Bevásárlóközpontban vettem főtt ételt. Ezt vittem a lakásba, hiszen a barátommal együtt ott ettünk. Vele akkor még nem költöztünk össze.

Lányom nem akarta, hogy a Barátom bármit csináljon. Végül csak erre került sor, mert sürgetett az idő.

Az összes poros munkát elvégezte, a régi csempét és a metlakit is levverte. Ő szerelte a villanyt is. Rengeteget dolgozott, emellett a munkahelyén is, hiszen nem volt szaba

Sok idegeskedés, veszekedés, fáradságos munka árán végül június elejére elkészült az én lakásom.

De a szépítés még hátra volt. Hiszen a gépek beállítása, a konyhabútor és a szekrények összeszerelése, a képek a falra, és egyáltalán! Hogy minden a helyén legyen –hát ez mind-mind a barátomra várt.

De végül a helyére került minden, és a lelkünk is megnyugodott. Lehiggadtunk, örültünk az otthonunknak. Meghívtam a Nővéreméket, nézzék meg, mit vettünk a családi házunk helyett. Kíváncsi voltam a véleményükre. Szükségem volt megerősítésre, vajon jól döntöttem-e, hogy eladtuk a házat. És megérte-e, amit vettünk helyette.

A gyerekeim lakását is megnézték. Mindkettő tetszett Nekik, szerintük jól döntöttünk.

Nemcsak Nekik, másnak is megmutattam a lakásokat. A kolléganőknek, a volt főnöknőmnek. Véleményük szerint jó vétel volt mindkettő. Mindenki azt mondta, szerencsénk volt az eladással és a vételekkel is.

Dehát nem az Ő véleményük a lényeg.

Hiszen én döntöttem így. Igaz, a családi ház fele a két gyerekemé volt, de rám bízták az eladást, kivárták, amíg határozok. Nem követelődtek.

Tudtam, lépni kell. El kell adni a házat, hiszen beteg voltam. Annyi sérelem ért ott, talán annyi, amennyit én is okoztam másoknak. Tudtam, ha meg akarok gyógyulni, nem maradhatok ott. Új életet kell kezdeni, új környezetben. Valóban jókor jött a vevő, az eladók pedig engedtek az általuk meghirdetett árból. Igaz, mi is. Amennyit veszítettünk az eladásnál, annyit nyertünk a vételnél is. Tehát mindenki jól járt.

A ház eladásakor a közüzemi számlákat is át kellett íratni. Éjszaka sokat szenvedtem, néha arra gondoltam, kihívom az ügyeletet. De reggelre, muszáj volt összeszednem magam. Én intéztem mindent, fárasztó volt. De sikerült.

A kezeléseik vége felé sokat fogytam, kb. tíz kilót. Nem tudtam enni, hasmenésem volt állandóan.

De minden jóra fordult, mint a mesében.

És ami a legfontosabb számomra, egyre jobban lettem. Elmúltak a fájdalmak, olyan jól éreztem magam, mint tavaly októberben. Hiszen akkor még egészséges voltam.

Mivel sikerült összeszedni magam, elmentem a Szüleim sírjához.

Tavaly novemberben voltam ott utoljára. Mielőtt beteg lettem, gyakran „haza” látogattam. Hiszen a nővéremék és a gyerekei ott laknak. Szerettem náluk, úgy mentem mindig hozzájuk, mintha „haza mennék”

Hiányzott már az utazás. És arra gondoltam, minden sikerült, jól vagyok, vállalom az utat.

Terveztem, ha mindent elrendezek, ha jól érzem magam, ha lesz erőm, a műtét előtt feltétlen hazamegyek a sírhoz. El akartam búcsúzni „Tőlük”, hátha nem tehetem többé.

Lehet, ez „morbid dolog”, de aki műtétre készül, akit altatnak, nem tudhatja, felébred-e?

Végre kitűzték a műtét időpontját. A nagy nap, jún. 25-e.

Reggel 8 órára be kellett mennem a kórházba, és másnapra tervezték az operációt.

Minden műtétől félttem, de nagyon. Nem is a műtétől, hanem az altatástól. Előtte napokban már csak pépeset lehetett enni. A kórházban már csak folyadékot, később pedig semmit. Mindig iszonyú fejfájásom van, szédülök, felmegy a vérnyomásom. Mindig hányni szoktam, előtte és utána.

Hát ettől félttem mindig a legjobban.

Előtte vasárnap elővettem a leptopot. Elkezdtem írni. Vagyis folytattam az írást. Átolvastam az eddigieket. Ez megnyugtató. Ezáltal elég nyugodt hangulatban vártam a másnapot. Valóban, és igazán. Vagyis igyekeztem nem gondolni a másnapra. Inkább „visszafele” mentem.

Visszagondoltam a múltra.

November 29-e már nagyon régen volt. Azóta sok-sok minden történt.

A munkában, a családban, a magánéletemben, az egészségi állapotomban és a lelkiállapotomban is.

Sok-sok jó, sok-sok rossz.

Új munkakört kaptam, a biztosítást! Ehhez értek, ezt szeretem. Ehhez van tehetségem, megfelelő tudásom, jó hozzáállásom, emberismeretem. Nem a biztosítást adjuk el, hanem saját magunkat. Hiszen az első benyomás mindig a külső. Természetesen fontos a termékismeret, és az emberismeret, az emberekkel való kapcsolat.

Sajnos, nem tudtam bebizonyítani, mennyit érek. A rám bízott feladatot nem tudtam teljesíteni, hiszen megbetegedtem. Sokat hiányoztam, amikor a vizsgálatokra mentem. De amit tudtam, megtettem. Minden erőm, energiám és szaktudásom felhasználásával.

Tavaly augusztusban elköltözött otthonról a fiam. Nyugodtan vettem tudomásul. Megértettem észérveit.

Akkor még nem tudtam, hogy beteg vagyok.

Novemberben a lányom közölte, hogy kapott egy lehetőséget. Ő is szeretett volna elköltözni hazulról. Lelkiismeret furdalása volt, hogy magamra hagy. Megnyugtattam, miattam, ne változtasson az elhatározásán. Hiszen én is dolgozom, nem vagyok olyan beteg, hogy ápolásra szorulok. És Ő is dolgozik, reggel elmegy hazulról, este jön haza. Így nem tudna segíteni. A munkából kimaradni pedig nem szabad, ha nem muszáj. Ha szükséges, akkor majd szólok, és kérni fogom a segítségét. Miattam, ne legyen lelkiismeret furdalása. Hogy a család mit szól, ezzel nem kell törődni, hiszen ez a mi döntésünk, senkinek semmi köze hozzá. És, ha elköltözik, az pedig az Ő élete. Még Amerikából sem hívnám vissza, hiszen ezzel nem oldanám meg az életem, nem gyógyulnék meg. És ezzel talán az Ő életét rontanám el. Ha úgy érzi jól magát, lépjen, költözzön el, még véletlen se legyen lelkiismeret furdalása.

Láttam, megnyugodott. Sikerült megnyugtatom, hogy nem csalódtam benne.

Tavaly nyáron újra kezdtük a régi

Barátommal. Véletlenül találkoztunk, hosszú idő után.

Tíz év után szakítottunk. Néhányszor véletlenül összefutottunk, de mindenki ment a saját útján.

A tavalyi találkozás más volt. Egyikünknek sem sikerült úgy az élete, ahogy eltervezte. Talán ezért kezdtük újra.

A fiam örült, hogy van valakim, de az újrakezdésért nem lelkesedett. Tiszteletben tartotta a döntésemet. Mint mondta, kicsit neki is lelkiismeret furdalása volt, amikor elköltözött, és én egyedül maradtam.

Lányom tombolt. Keményen „kiakadt” Kiabált, veszekedett, sírt, könyörgött, fenyegetőzött. Nem értette, azok után, ami közöttünk történt, ami miatt szakítottunk, hogy tudom újra kezdeni.

Hát ezt én sem értettem.

Próbáltam Vele józanul, higgadtan beszélni. Az észérveim nem hatottak. Megértettem az aggályait, a félelmeit, aggódott értem. Jól esett, de mentem a saját fejem után. Nem hallgattam rá, hiszen ez az én életem.

Nem lehetett véletlen, hogy találkoztunk, és pont akkor találkoztunk.

Talán előjele volt annak, ami rám várt. Talán azért, hogy végig tudjam csinálni. Végig, de ne egyedül.

Ezek csak találgatások. Az igazság sosem derül ki. És vajon fontos ez? Mit változtat a tényeken? Semmit, egyáltalán semmit.

Sokszor gondoltam arra elkeseredésemben, talán a Barátommal való újrakezdés hozta ki a betegségem.

Az emlékek, a rossz emlékek, a stressz, az eltemetett dolgok ismét felszínre kerültek. A meg nem értett, a meg nem bocsátott, a fel nem dolgozott jogos, vagy jogtalan sérelmek.

Jaj de sokat gondolkoztam, vívódtam ezeken, a dolgokon. Sokat, nagyon sokat. Mint mindenben az életem folyamán.

Egyértelmű választ nem kaptam. Talán, ha szakemberhez fordulok, vajon segített volna?

Ezek megint csak kérdések, és újabb kérdések. Válasz nélkül.

Mint már leírtam, úgy éreztem, útelágazáshoz értem. Változtattam sok mindenben, jobbá tettem az életem, a gondolataim, az étkezésem. Még abba is belementem, hogy eladjuk a családi házunkat. Sok-sok vita, veszekedés előzte meg. Nagyon ragaszkodtam ahhoz, amit megszereztünk a volt férjemmel. És nekem sikerült megtartani. Talán ezért is ragaszkodtam hozzá.

Nem bántam meg, hogy elköltöztem. Jó döntés volt. Jelenleg mindenki jól érzi magát. A megváltozott körülmények megtették hatásukat.

Megéreztem, ha ott maradok, ha nem változtatok, nem fogok meggyógyulni.

Én pedig élni akartam.

Mivel egy bizonyos idő elteltével jól éreztem magam, a leleteim is jók lettem, kis műtétre készültem, végül minden rendeződött.

Sikerült lelkileg összeszedni magam. Nem lesz „kivezetés”! Amitől rettegettem, amitől iszonyodtam, nem következett be!

Tehát a sok változás pozitív irányba vitte a gondolataim, az életem, az egészségem, a lelkiállapotom.

Most már igazán vártam a műtétet, minél előbb szerettem volna jól túl lenni rajta. Hogy meggyógyuljak, és az új kihívásokkal megbirkózzak.

Szeretem a kihívásokat, ez éltet.

Talán egyszer lehiggadok. De úgy látszik, ez az idő még várat magára.

Kórházban

A műtét előtti gondolatok, előkészületek.

A mi kerületünkben régen nincs kórház, a legközelebbibe tartoztunk. A helyi Egészségügyi Rendelőből a szakorvos ezért irányított ide.

A MÁV Kórházban a műtét azért nem végezték el, mert területileg nem oda tartozom. És a fegyveres testületnek sem vagyok tagja.

A tanár úr hetente egy alkalommal, ha jól tudom, keddi napon asszisztál az enyémhez hasonló műtéteknél.

Vagy lehet, hogy Ő is műt?

Megigérte, ha az ottani szakorvossal megbeszélem az időpontot, ott lesz a műtétnél.

A kezelő orvosom megint elküldött minden vizsgálatra. Hiszen december közepe már régen volt.

A mellkas, hasi és kismedencei CT vizsgálatot megismételtette, alaposan és körültekintően végezte a munkáját, mindig.

Elmondhatom, november óta több kórházban megfordultam, sajnos.

Sok egészségügyi dolgozóval találkoztam, mindenhol a maximális ellátásban volt részem.

Ezért haragszom, hogy mindenki szidja az egészségügyi ellátást. Vagy ez lenne a divat? Ezt a legkönnyebb? Hát nem tudom. Én nem követem ezt a tendenciát.

Van, aki nem várja a műtétet. Én kivétel voltam.

Annyi vívódás, bizonytalanság, félelem, bánat, rossz közérzet, sok fájdalom után csak jobb lehet.

Jobb, sokkal jobb.

Amit akartam, amit szerettem volna, mindent elintéztem. Elmúlt a félelmem. Nem gondoltam a legrosszabra. Nem gondoltam arra, hogy nem fog sikerülni. Eszembe sem jutott, hogy esetleg nem ébredek fel.

Pedig minden műtétnél megfordult a fejemben, hiszen benne van a „pakliban”

Most ez nálam „kimaradt” Nem is „végrendelkeztem”, még azt is elfelejtettem.

Igaz, januárban már fel akartam készíteni a gyerekeimet erre. De szerencsére nem hagyták.

Jól tették, most már tudom. Pedig akkor nem értettem a viselkedésüket.

Na de végre eljött a „Nagy napom”

Június 25-én hétfőn reggel mentem a kórházba. A szokásos bejelentkezés, várakozás, minden perc óráknak tűnik. Idegölő, türelemjáték. De én nem voltam ideges. Csak annyira, amennyire ilyenkor „illik” Olyan vihar előtti csend volt bennem. De elhessegettem ezeket, a sötét gondolatokat. Nem lehet, hogy vége! Még annyi mindent szeretnék tenni! Hiszen most minden olyan jó. Minden olyan szép! Olyan szép az Élet.

Élni szeretnék, élni akarok, még nagy feladatom van. Most készült el a lakás, szép lett, jó lett, szeretek benne élni, élvezni szeretném.

A gyerekeim élete sem rendeződött még. Nincs párjuk, társuk. Még olyan nagy szükségük van rájuk.

A „rég- új párommal” közös terveink vannak. De nemcsak Vele, hanem a lányommal is.

Lányom azzal szokott vigasztalni, ha túl leszünk mindenem, elmegyünk Rómába.

Vagy csináltatunk egyforma „tetkót”! Jaj, de sokszor viccelt ezzel. Jókor, jókat nevtünk ezen.

A barátom végig ott volt velem, mellettem a kórházban. Már ekkor együtt laktunk. November 29-e óta mindenhova elkísért. Sokszor megköszöntem Neki. Szerinte, én vagyok olyan erős, hogy egyedül is végig csináltam volna.

Hát nem vagyok ebben olyan biztos. Bizony, sokszor éreztem, hogy fogytán az erőm. Olyankor mindig történt valami. Valami, ami miatt, amiért érdemes volt „felállni” Érdemes, és fontos.

Többen várokoltunk a Sebészeti Osztályon a felvételre. A főnővér határozott és udvarias volt. Hétfő reggel volt, ilyenkor rengetek a munkája.

Tíz óra körül elhelyezkedtünk a kórteremben. Régi és új betegek jól összeismerkedtünk.

Hasonló probléma összehozott bennünket. De mindig vannak „idegesítő” betegek. Azokon túl kell lépni. Nem érdemes velük foglalkozni, hiszen a negatív hozzáállásuk nem viszi előbbre a gyógyulást.

A doktor úr mindig bejött hozzám, a kórterembe. Elmondta, hogy másnap du. lesz a műtét, kb. két óra körül kerülök sorra. Én leszek a harmadik, azon a napon. Ő lesz bent, és természetesen a tanár úr is, ahogy ígérte. A további teendőket az ápolók végzik.

Többször is visszajött, érdeklődött az utasításokról, és azok végrehajtásáról.

Nagyon örültem, hogy ilyen körültekintő volt. Megnyugtató a nyugalma, a higgadtsága. Még azt is közölte velem, nem kell félni, minden rendben lesz. Hamar túl leszek rajta, gyorsan összeszedem magam.

Szükségem is volt szavaira, pozitív hozzáállására.

A betegek természetesen beszélgetnek, panaszkodnak, mindent tudnak.

Hasonló betegségük volt a kórteremben a régieknek, de mindenki másképp fogta fel. A mellettem fekvő betegnek is vastagbél daganata volt, 40 év körüli hölgy. Nagy vágása, gyógyulófélben. Másnap mehetett volna haza, de belázasodott. Sajnos, sokat cigarettázott.

Aki velem szemben feküdt, bélösszenövése volt.

Ő is hazafele készült, de a cigi neki is fontos volt.

Hát, mindenki maga tudja.

Velem egy napon jött egy fiatal hölgy, neki sipolya volt, és kivezették a végbelét egy éve. Ígéretet kapott, ha túl lesz a műtéten és begyógyul a seb, újabb műtét, és megszüntetik a kivezetést. Nagyon bizakodó volt. A cigit Ő sem hagyta ki.

A szokásos rosszulétek előjöttek nálam. Mint mindig, a műtét előtt. Mivel nem lehetett enni, fáj a fejem, felment a vérnyomásom, szédültem.

Hiába, nem bírom az éhezést!

Kedden tíz óra körül már bejött a barátom, és ott volt végig.

Már minden bajom volt, szédültem, hányinger kerülgetett. De enni nem lehetett, és inni sem.

Végre fél kettő körül sorra kerültem.

A doktor úr természetesen többször bejött, elmondott mindent, milyen lesz a műtét, és mennyi időre tervezik.

A műtő előterében rosszul lettem, hánytam. Szörnyű fejfájásom volt. Pedig abban bíztam, talán most elkerül, a Nutridrink talán megakadályozza. Azt ugyanis még délelőtt ihattam. Ez egy táplálék kiegészítő, melyet a doktor úr rendszeresen felírt számomra.

A műtőben szakszerűen és barátságosan kezeltek. Mindent pontosan, és érthetően elmondtak. Mit miért adnak, és mit fognak tenni. Gerincbe kaptam injekciót, hamar hatott. Csak egy gondolat járt a fejemben, aludni, aludni. Tudtam, a szörnyű fejfájást és hányingert akkor már nem érzem.

Szerencsére hamar elaludtam.

A kórteremben ébredtem fel, vagyis csak ébredtem. Hangfoszlányokat hallottam, és árnyalakokat láttam. A kórterem is távolinak tűnt, elmosódott és eltűnt.

Iszonyú hányinger jött rám, „összeszaladt” a fél kórház. Emlékszem, a barátom ott állt az ágyam mellett, és jött egy ápolónő segíteni.

Infúzió és katéter bekötve, folyadék semmi. Csak vizes vattával lehetett megtörölni a számat, pár óra elteltével.

Később egy-egy kortyot lehetett inni. Hát nehéz volt, de kibírtam, mint mindenki, akit műtöttek.

Deréktól lefelé nem éreztem a lábaim. Mintha „elefántlábam” lett volna. Hatalmas nagynak és nehéznek képzeltem. Betöltötte az egész ágyat. Nem is értettem, ekkora „lábakkal” hogyan férek el azon a kis ágyon? Azután lebegni kezdtem. Lebegni, az ébrenlét és az álom határán.

Megint csak hangfoszlányok és képek. Aludni, aludni, csak erre gondoltam. Így könnyebben kibírom a lábaim ólomsúlyát, az éhséget, a szomjat, a fejfájást és azt az iszonyú hányingert.

Megérkezett lányom is. Láttam az arcán, mennyire megijedt, megrettent. Igyekeztem összeszedni magam, a legjobb „formámat” hozni. Ha egyáltalán van ilyenkor „legjobb forma” Nem akartam, hogy így lásson. Pár szót váltottunk és arra kértem, nyugodtan menjen haza, hisz segíteni nem tud. Én pedig pihenni szerettem volna. Megkönnyebbültem, hogy elment, de szerintem Ő is. A barátom viszont még maradt. Őt nem tudtam elküldeni. Mindenben segített.

Végig ott volt a műtétnél. Amikor bevittek és kihoztak, szorongva, tele félelemmel és aggódással várt rám. Legalábbis ezt vettem észre rajta.

Mikor kicsit jobban lettem, sikerült hazaküldenem.

A kórházban olyan volt minden, mint ahogy a nagykönyvben meg van írva.

Hát ezt nem részletezem, hiszen ezt mindenki tudja.

Reggeli vizitek, na meg délelőtti, délutáni, vagy esti. Az időpontok kiszámíthatatlanok, attól függött, mennyi volt a beteg, és milyen súlyosak.

Az orvosok adták az utasítást, az ápolók végrehajtották. Végül is az oroszlánrészt mindig az alkalmazottak végzik.

A műtétem jól sikerült, jól is éreztem magam.

Súlyos betegek nem voltak a kórtermünkben – 323-as – hát ezért volt jó kedvünk. Ha valaki nem súlyos beteg, akkor van kedve tréfálkozni, nevetni.

Hát a mi kórtermünkben a jókedv uralkodott. Én szeretem a vidámságot. Jó csapat jött össze! Meghallgattam a „panaszáradatokat”, ha szükség volt rá, akkor segitettem, tanácsot adtam. De csak akkor, ha kérték.

Úgy látszik, nem hazudtoltam meg önmagam. Ha egy kicsit jobban voltam, már másokkal törődtem.

Két, velem, egykorú hölgygel jól összebarátkoztam.

Tecát epekővel műtötték. Hosszú ideig volt a kórházban, nehezen gyógyult. Édesanyjával élt együtt. Nagyon aggódott miatta, mert már öreg volt, és beteg.

Férje meghalt, gyereke nem volt. Nagyon egyedül volt. Sokat beszélgettünk, nagyon közel kerültünk egymáshoz.

Megértettem, átéreztem a problémáit. Megegyeztünk, lesz folytatás, ha hazamegyünk.

Egy szép verset is írtam Neki. Nagyon örült, többször is felolvasta. Találó volt, amit írtam. Találó, de nem bántó.

Másik betegársam Máriának hívták. Végtelen karakán hölgy volt. Vakbélgyulladásal hozták be, éjszaka műtötték. De már reggel felkelt, egyedül ment a mosdóba. Vagyis nem hagyta el magát. Ezt nagyra értékelttem benne. Az is figyelemre méltó volt számomra, ahogy a magánéletét intézte. Az Ő férje is meghalt, több éve, gyereke nem volt. De nem sajnáltatta magát, és nem is akart egyedül maradni. Pest melletti nagy családi házát megosztotta az unokahúgával és annak férjével. Így mindenki jól járt. Mária nem volt egyedül, lett családja. A fiatal rokonoknak pedig lett nyugodt és szép otthonuk.

Ő is kapott tőlem egy verset.

Rövid ismeretségünk volt, de mégis eltaláltam, milyen is Ő valójában. Meglepődött azon, hogy milyen jó emberismerő vagyok. Na meg az is meglepte, hogy mindenkiről, mindenkinek verset írok.

Vele is megbeszéltük a további kapcsolattartást.

Harmadik betegársam Éva volt. Őszintén sajnáltam Őt.

Egy régi, több évtizede történt, rosszul sikerült műtét következményeit nem tudta feldolgozni. Szerintem, és a többiek szerint is szakemberhez kellett volna fordulnia.

Férje meghalt, és Neki sem lett gyereke. Ezáltal, mint sok egyedülálló ember, nagyon önző volt.

Állandóan panaszkodott, kényeskedett, kiszolgáltatta Magát. Mivel megbántani nem akartam, de Őt sem akartam kihagyni, Neki is írtam. Nem személyre szólót, de arra gondoltam, hátha ért belőle. Nem csalódtam benne. Nem értett.

Mellettem levő ágyon Edit nevű kedves hölgy gyógyulgatott. Veseköve volt. Talán 3-4 napig volt csak betegársunk. Nagyon nyugodt, jólelkű, nagyszerű embert ismertem meg. Sokat beszélgettünk. Jó hatással volt rám a nyugalma, a belső békéje. Nagyon őszinték voltunk egymáshoz, mert mindkettőnknek ez az alaptermészete. A hívő emberekre jellemző, ahogy élt, beszélt és viselkedett. De csak az igazán hívőkre! Nem azokra, akik csak „mutatják”

Ilonka néninek hívták egyik szobatársunkat. Idős, egyszerű és nagyszerű ember volt.

Kora reggel, vakbélműtét után hozták a kórterembe. Sajnos agy-érelmeszesedése volt, nehezen kommunikált. Nem értette, mi zajlik körülötte.

Az ápolónők között voltak, akik nem tudták szakszerűen kezelni. Szerencsére a legtöbben „szívvel-lélekkel” végezték a munkájukat, emberi módon bántak Vele.

Edittel sokat segítettünk Ilonka néninek, és családjának.

Nagyszerű fia és menyé volt, rendszeresen látogatták, pedig nagyon elfoglaltak voltak.

Sokat beszélgettem Velük, megajándékoztak egy sokféle kedvezményre jogosító kártyával. Pl. utazás, fürdő, kiállítás, balatoni és budapesti hajóút, kiállítás.

Így hálálták meg, pozitív hozzáállásom. Meglepődtem, hisz nem ezért tettem, de jól esett.

Amíg a kórházban voltam, a család, ismerősök, kolléganők, barátok érdeklődtek. Ez minden betegnek jól esik. Hiszen hozzájárul a gyógyuláshoz, nálam legalább is segített. Jó érzés, hogy gondolnak és számítanak rám.

Egy hétig voltam a kórházban. Semmi komplikáció nem történt, jól éreztem magam.

Lányom, fiam és a Barátom rendszeresen látogattak, ahogy idejük engedte.

A doktor úr és a nővérek mindent megtettek a gyógyulásomért.

Mint mindenkinek, nekik is írtam, természetesen verset.

Meglepődtek, mint mindenki ebben az esetben. Hiszen az emberek nincsenek hozzászokva, hogy így hálálják meg a munkájukat.

Hát az étkezés! Az bizony „kemény” volt. Csak levest, tört krumplit, joghurtot és teát kaptam.

Na meg egy-egy zsemlyét. Igaz, műtét után mit vártam? És a kórház nem „elit étterem”

Kívánom, ez legyen a legnagyobb gondja mindenkinek, aki kórházba került!

A doktor úr minden szükséges információval ellátott. Hálám jeléül egy kedves, csipkelődő, de szerintem találó néhány soros verssel búcsúztam Tőle, de csak egy rövid időre.

Megkaptam a zárójelentést a Sebészeti osztályon. Elbúcsúztam a szobatársaktól, fájó szívvel, de nagy-nagy örömmel.

Egyik ápolónőt Terikének hívták, mindenkire nagyon kedves és barátságos volt. Bármit kértünk Tőle, szívesen teljesítette. Szeretett bejönni hozzánk, a 323-as szobába. Hát Neki is írtam egy „versikét”, hiszen megfizetni a munkáját, az emberi hozzáállását nem lehet, pedig megérdemelte volna.

Tehát végül is, elég sokan kaptak a verseléséből, habár nem kértek, de így jártak, mivel ott voltak, és találkoztak velem.

Végül, de nem utolsó sorban gyógyultam, jó százalékkal hagytam el a kórházat. És ez a lényeg.

A műtét után

Egy hétig voltam a kórházban, július 2-án jöttem haza. Hétfői nap volt. A barátom jött értem. Megkaptam az „eligazítást,” mint mindenki, akit a műtét után gyógyultan hazaengednek. Az a két-három óra, amíg megírják a zárójelentést, hosszabb időnek tűnt, mint amit bent töltöttem.

A doktor úr felírta a szükséges recepteket, megnyugtatót, minden rendben van. Megbeszéltük, ha bármi probléma van, hívjam fel.

A szövettani eredménye egy hónap múlva lesz kész, akkor érdeklődjek.

A konzílium augusztus közepén ül össze, amely eldönti a további kezeléseket és beavatkozást. Taxival jöttünk haza. Természetesen lepihentem. Jó volt itthon lenni. Nyugalom, béke és megkönnyebbülés. Szerencsésen túl vagyok a műtéten. A körülményekhez képest jól vagyok. Csak egy hétig voltam a kórházban, nem fáj semmim, a leleteim jók.

Semmi probléma nem volt, csak a szokásos „rosszullét” Úgy látszik, ezt egyetlen altatásnál sem tudom kivédeni.

Az egy hét alatt csak az infúzió ment, egy kevés levest kaptam, de csak a levet. Valamint üres krumplipürét, joghurtot és sok-sok folyadékot.

Hát nem csoda, ha roppant éhes voltam.

De itthon sem kezdhettem „szalonnával és kolbásszal” Folytatni kellett a kórházi „menüt”

Pedig a barátom sültzalonnát készített magának, sok-sok tojással. Ingyensiklandozó íz! Sértő és zavaró! Még az ajtót is becsuktam, de az illat mindenben áthatolt.

Legszívesebben megkóstoltam volna, de a saját ellenségem mégsem lehetek. Hát nem igaz?

Folytattam az előírt étkezést.

Szurdán jöttek nővéremék „beteglátogatóba.” Sógorom visszament aznap, Éva pedig itt maradt egy hétig.

Sokat segített, beszélgettünk mindenről. Néha undok voltam hozzá. Hiába, én hozzászoktam az egyedülléthez, vagyis mindent magam. Ő megtehetette, hogy lassabban végezze a munkáját. Hát ezért voltam néha ingerült Vele. Nehezen tudtam kivárni, mire mozdult, mire elkezdett valamit csinálni. De nem haragudott. Tudta, hogy én gyorsabb, na és türelmetlenebb vagyok Nála.

De kibírtuk. Sok finomságot sütött, főzött.

Mivel nagyon meleg volt, sok fagyit ettünk. Állandóan volt itthon joghurt is. Eddig távol állt tőlem, csak a gyerekek ettek belőle. De egy ideje megkedveltem. Hiába, változik a Világ, változnak az emberek. Így tehát én is.

Mikor hazajöttem a kórházból, jól éreztem magam. De sajnos, nem sokáig tartott.

Fájdalmaim voltak, sok gyógyszert szedtem. Muszáj volt. Nem tudtam enni, aludni, ülni, pihenni. Egyáltalán semmit. Semmihez nem volt erőm és kedvem sem. Sokat fogytam. Napokon, heteken keresztül ki sem mozdultam a lakásból. Pedig a barátom sokszor mondta, nem ártana, ha kicsit levegőznék, sétálgatnék. Mindig halogattam. Ma nem, majd holnap. De a holnap is eljött, és a holnapután is. De én nem mozdultam. Nehezemre esett elindulni.

Érdekes, azért a házimunkát meg tudtam csinálni. Pedig senki nem segített. A bevásárlást a barátom végezte, de a többi rám hárult. Rendszeresen főztem, mert Jani fiam is nálunk evett. Hiszen minden nap együtt dolgoztak.

Mindent kipróbáltam, hogy jobban legyek. Este Guttalakszot, paraffinolajat étkezés előtt, valamint fájdalomcsillapítót szedtem rendszeresen. Sokszor voltam olyan állapotban, hogy kihívom az ügyeletes orvost. Rettenetes éjszakáim voltak. Napközben könnyebb volt, sokat pihentem, hamar éjszaka nem sikerült.

Valahogy, minden fájdalom utolért. Tavaly lábműtétem volt, megint nagyon fájt, alig tudtam lábra állni. A porcokopás miatt pedig sokat fájt a térdem.

A vérnyomásom is ingadozott, sokszor nagyon magas volt. Ettől gyakran éreztem iszonyú fejfájást.

Na meg a meleg! Hát még egy egészséges embert is megviselt. Hát még egy beteget!

De kibírtam. Nehezen, de túljutottam mindenem.

Csak sikerült összeszednem magam. Lassan, fokozatosan. Mindig távolabbra merészkedtem. Először csak a ház körül, ahogy erőm és energiám engedte. Nagyon hamar elfáradtam. De nem adtam fel.

Nagy kedvencem, a Szabadság híd. Szerettem megállni a lábánál, a pesti oldalon. Hiszen ott laktunk Szilvi lányommal egy rövid ideig. Akkor is átmentem rajta néhányszor, természetesen gyalog. De ez még a kezeléseket után és a műtét előtt.

Gondoltam, próbára teszem az erőm. Azzal kezdtem, hogy a 47-es villamossal odautaztam. Legközelebb átutaztam a budai oldalra, természetesen villamossal. De egyre erősebb és bátrabb lettem. Keresztül gyalogoltam a hídon. Legközelebb már nemcsak oda, hanem vissza is merészkedtem.

A következő cél, nagy-nagy próbatétel a Szabadság szobor! Mindig szerettem oda felmenni. Természetesen gyalog. Amikor sikerült, igaz jól elfáradtam, büszke voltam magamra. Akkor éreztem először, hogy meggyógyultam.

Erre a fokozatos próbatételre azért volt szükség, hogy edzésben legyek. Ugyanis terveztük, lemegyünk aug.20-ára Szemesre. Nagyon szerettük ezt a helyet. Többször nyaraltunk ott a Gyógyszergyár üdülőjében. Sikerült is, hiszen három szép napot ott töltöttünk.

De előtte héten Gödöllőre kirándultunk és a Vasúttörténeti Múzeumot is megnéztük.

Nagyon régen szerettem volna megnézni a Sziszi kastélyt. Bécsben már voltunk néhány évvel ezelőtt. De Gödöllő is a szívem vágya volt. Csodálatos, rendezett kisváros. A kastély környéke szintén. Sokszor leültem pihenni, de látnivaló kárpótolt mindenért.

A vasút pedig a barátom kedvence. Mindent megnéztünk, kipróbáltunk. Még Kádár János által használt vonatra is felszálltunk. Érdekes dolgokat tudtam meg, hiszen Ő nagyon tájékozott a vasúttal kapcsolatos dolgokban. Szép időnk volt, sok látnivalóval. Ekkor már kicsit jobban éreztem magam. Talán azért is élveztem annyira ezt a vasárnapot.

Balatonszemes előtt ez volt a két „erőpróba”

Aug.20-a után kellett ismét hívnom a doktor urat. Ugyanis addig szabadságon volt.

Jó hírt közölt velem. A szövettani eredménye negatív, a konzílium döntése alapján nincs szükség további kezelésekre. Vagyis nem kapok sem sugarat, sem kemót!

Tehát a műtét nagyszerűen sikerült, jól vizsgáztak az orvosok.

A családom sokat segített, és én is „hozzátettem” a magamét.

Hát kell ennél jobb befejezése a nyárnak?

Ellenőrzés

Tudtam, hogy rendszeres és fokozott ellenőrzésre lesz szükség. Ezzel lehet megakadályozni, hogy a daganat, ha kiújít, ne terjedjen el az egész szervezetben.

Augusztus végén ismét felkerestem Kári doktor urat, ahogy megbeszéltük.

A zárójelentésben szerepelt, a pajzsmirigy ellenőrzése. A doktor úr nagyon rendes volt, szeptember 4.-re kért időpontot számomra. Így nekem nem kellett telefonálgatnom, vagy személyesen utánajárnom. Ha én intézkedem, biztosan későbbi időpontot kapok.

A vizsgálatra beutaló kellett. Nekem ilyen nem volt. A betegfelvételen nagyon elnéző és szolgálatkész volt a hölgy. Ajánlotta, keressem meg a doktor urat, éppen Ő rendel az Ambulancián.

Valóban, ott találtam. Tehát szerencsém volt. Az asszisztensnője azonnal kiállította a beutalót, miután elmondtam a kérésem. A doktor úr amint meglátott, behívott, megvizsgált. Így nem kellett újabb időpontot egyeztetni vele és megint telefonálgatnom.

Érdeklődött az egészségi állapotom felől. Minden rendben volt, és természetesen én is jól éreztem magam.

Még vicceltünk is, hiszen minden okunk megvolt rá.

Mindketten túl voltunk már mindenben. Én a kezeléseken, a műtéten, a lábadozáson. Ő pedig a nyári szabadságán.

Írt nekem egy újabb beutalót és ajánlást a MÁV kórházba, a tanár úrhoz. Mivel Ő ennek a beavatkozásnak a specialistája, menjek el hozzá vizsgálatra. Ez a biztos, hiszen a tanár úr is jelen volt a műtétnél.

A pajzsmirigy és a nyaki erek, Uh vizsgálata jó eredményt hozott. Ez nagy megkönnyebbülést, megnyugvást hozott számomra.

Szeptember 11-én kerestem fel a tanár urat a MÁV Kórházban. Ő is rendben talált mindent. A rendszeres és körültekintő ellenőrzést ajánlotta, a kiújulás veszélye miatt. Természetesen ezt az ellenőrzést az erzsébeti kórházban végezték.

A kezelő orvos elintézte a szeptember 28-i időpontot. Kénytelen voltam lemondani, hiszen három hónapi várakozás után pont ezen a napon mentem az Ortopéd Klinikára, vizsgálatra.

Hogy ne legyen olyan egyszerű, ez is nagyon fontos volt számomra. Hiszen tavaly áprilisban műtötték a lábam, és nem úgy sikerült, ahogy kellett volna. A Baleseti Sebészetben volt a műtét. Rendszeres ellenőrzésre jártam a helyi SZTK-ba. Mivel mindenhol mást mondtak, szerettem volna „tisztán látni.” Nem beszélve arról, hogy fájdalmaim voltak, nem bírtam a lábfejem mozgatni. És esztétikailag sem volt valami „emeletes látvány”.

Hát ezért kértem a kontroll elhalasztását.

A doktor úr nagyon elfoglalt, valóban. Minden elismerésem az Övé, és minden orvosé.

Október 10-ére végre összehoztunk egy időpontot. Fél 12-re kellett mennem. Nagyon féltem. Úgy készültem, ahogy a doktor úr mondta. Ha rosszul leszek, ha vérzés lép fel, egy napot bent kell maradnom a kórházban.

Előtte két nappal más csak pépeset ehettem. Sok folyadékot kellett innom, és hashajtót ajánlottak.

Mint mindig, az asszisztensnő most is nagyon kedves és udvarias volt. Ez engem megnyugtat. Igaz, én is mindig türelmes vagyok, emberien viselkedem. Ennek mindig megvan a pozitív eredménye.

A vizsgálatra du. fél kettő körül került sor, nem volt annyira vészes, mint ahogy féltem tőle. Biopsziát vettek, amelynek eredménye egy hét múlva készült el

Kb. negyed órát ismét várnom kellett a folyosón. Az ismételt ellenőrzésre azért volt szükség, hogy megállapítsák, nem alakult-e ki nagyobb vérzés.

Minden rendben volt. És most is, mint ez előtti vizsgálatkor is mindketten jókedvűek és vidámak voltunk. Csak ismételni tudom magam, megvolt rá mindkettőnknek az oka. Nekem az, hogy jól vagyok, meggyógyultam. A doktor úrnak pedig az, hogy jól dolgozott, sikerült a műtét, a beteg kibírta, és jól bírta.

Október 12-én ismételten felhívom, egy újabb ellenőrzésre kerül sor.

És a pajzsmirigy izotópos vizsgálata is szükséges. Erre időpontot kértem, október 26-án lesz. Előtte vérvétel, és ennek eredménye valamint a szokásos és szükséges beutaló. Ezt a doktor úr intézte megint, ismét, és most is, mint mindig.

Az október 12-i vizsgálat és az október 26-i is jó eredményt hozott számomra.

De azért nem úsztam meg ilyen könnyen. Ugyanis megint kiújult szokásos epe problémám.

Ami annyit jelent, hogy évente 4-5 alkalommal epét hányok. Ez iszonyú fejfájás előzi meg. Kiszámíthatatlan és hirtelen jön. Ilyenkor egy-két napig beteg vagyok. Még a víz sem áll meg bennem. Ha megmozdítom a fejem, már fekszem is vissza. Mivel enni és inni nem tudok, így jártányi erőm sincs. Ilyenkor az a legnagyobb „segítség”, ha mindenki békén hagy.

Felkerestem a körzeti orvost, aki elküldött vér és vizeletvizsgálatra, valamint ultrahangra.

Minden eredmény negatív lett. Annyit sikerült megállapítani a vizsgálatot végző doktor nőnek, hogy az epevezeték fala vastagabb a szokásosnál. Állítólag ez okozza a rosszulletet.

De biztosan nem mondott a doktor nő, csak talán.

Amikor a pajzsmirigy vizsgálaton voltam, nagyon rosszul éreztem magam. „Kibéreltem” a mosdót, alig vártam, hogy hazaérjek. Útközben többször meg kellett állnom.

Na nehezen, de végül csak hazaértem....

Elhatároztam, ha minden rendben lesz, akkor megnyugszom végre. Lehiggadok, örülni fogok mindennek, mint eddig, csak még jobban.

Valóban jól érzem magam, jókedvű és vidám vagyok.

Miért ne? Hisz minden sikerült eddig.

Remélem ezután sem lesz másképp. Megteszek érte mindent. Az étkezésre odafigyelek, sokat pihenek, nem idegeskedem. Csak olyan dolgokkal foglalkozom, amik előbbre viszik az életem. Amik megjavítják, jobbá teszik.

Ezt tartom is.

Ez a fogadalom vonatkozik az emberekre is. Csak olyan emberekkel találkozom, beszélek, akik pozitív hatással vannak rám. Ezt nem is olyan könnyű betartani. Hiszen az emberek szeretnek panaszkodni, türelmetlenkedni. Nem tudnak örülni semminek. Mintha divat lenne. Aki „nem áll be a sorba”, az bizony kakukktójás.

Engem ez nem zavar, és nem érdekel. Én akkor is jól érzem magam. Mert akarom, mert teszek róla.

„Energiavámpírokra” nincs szükségem. Eddig is elkerülhettem volna őket. Vajon miért nem tettem? Talán nem vettem észre? Vagy én is az voltam valakinek, vagy valakiknek? Vagy így éreztem jól magam? És vajon mitől volt jó ez nekem? Talán attól, hogy meghallgattam a panaszkodókat, és próbáltam volna segíteni? Így éreztem magam fontosnak? Vagy én akartam megoldani a mások életét azzal, hogy beleszóltam, ha kérték? Vagy csak figyelemmel kísértem, még akkor is, ha nem kérték?

Hát ennek semmi értelme és jelentősége. Semmi és senki nem fontos ezután csak az én egészségem, a gyógyulásom. A nyugalmam, a belső békém. Ez vezet a teljes gyógyuláshoz.

---Ha valaki azt gondolja, hogy ez milyen önző dolog részemről, az nem ismer engem.

Jaj, de sok felesleges erőt és energiát pazaroltam, barátokra, ismerősökre, a rokonságra. Nem bántam meg. Nem is azért írom. De most, hogy nem dolgozom, ellenőrzésre járok, utazom,

várakozok, van időm gondolkodni. Sok mindent nem kellett volna tennem. Sok mindent másképp kellett volna. De már késő, elmúlt. És nincs ha. A múlt kísért, előjön, akarva, akaratlanul.

Ez már csak múlt. Elmúlt. Már nem lehet rajta változtatni. Megtörtént. Ezen kár idegesíteni magam. Előre kell mennem, és nem hátra, mint a rák.

November elején ismét felkerestem a doktor urat, mivel minden vizsgálatom elkészült, és minden lelet jónak bizonyult.

Mivel szabadságra ment, és továbbképzésre, november 20-a után, amikor visszajön, ismét fel kell hívnom. Ugyanis rendszeres ellenőrzésre van szükség. Ami azt jelenti, hogy kéthavonta egy kisebb, negyedévenként pedig egy teljes körű. Ekkor szükséges a biopszia vétel is. Hát eljött az idő, megint telefonálnom kell. Remélem, ez a vizsgálat is jó eredményt hoz számomra, éppen úgy, mint az eddigiek.

Visszaemlékezés

Utólag olyan könnyű okosnak lenni. Most jól vagyok, nagyon jól érzem magam. Mintha nem is én lettem volna, aki annyira félt, retteg attól, ami várt rá.

Ez vajon mivel függ össze? Talán a tudatlansággal? Vagy az ismeretlentől való félelemmel? Vagy valóban ilyen nagy volt a baj? Mennyit tettem érte én, hogy ilyen jól alakult az egészségem? És mennyit a kórház, az orvosok, az ápolók, a család, a gyerekeim, a munkahelyem, az ismerősök és az ismeretlenek?

Megint csak kérdések, és ismét megválaszolatlanok. És a kérdések újabbakat vetnek fel. Megint megkérdezem: Van ennek jelentősége? Csak ismételni tudom önmagam, hiszen számtalanszor ugyanazokat a kérdéseket vetem fel. Futom a felesleges köröket, a saját köreim. A gondolataimnak nem tudok gátat vetni, jönnek maguktól, mint eddig bármikor, az életem folyamán.

De valami mégiscsak változott. Tudom, érzem. Hiszen már nem bánt a múlt, eltűntek a rossz emlékek. A magánéletemmel és a betegséggel kapcsolatban is. És ami a lényeg, amit mindenkinél hiányoltam, akik panaszkodtak nekem, hogy én a megoldást is látom. Mi más lenne a megoldás, mint a múlt tisztázása, a jelen, a jövő, vagyis a teljes gyógyulás érdekében.

Nagyon jól érzem magam, nem győzöm hangsúlyozni, ismételtetni. De olyan jó! Olyan jó ismételtetni. Most úgy teszek, mint amikor beteg voltam. Akkor pedig azt ismételtettem, unos-untalan.

Itthon vagyok betegállományban. Élvezem a szabadságot, az Életet. Nem is gondolok arra, hogy miért nem dolgozom. Vagyis tudatosan nem. A tudatalattimban természetesen „szerepel”, hiszen nem véletlen pihenek sokat, étkezem másképp. Élek nyugodtan, nem idegesítem magam olyan dolgokon, amin régen. Felesleges, hiszen akkor miért volt ez a sok vizsgálat, kezelés, műtét.

Amikor elköltöztem a családi házból, a körzeti orvos tanácsára az egész család kartonjait áthoztam a IX. kerületbe. Sokat köszönhetek Neki. Mivel betegállományban voltam, rendszeresen felkerestem, mert kötelező volt. Szerinte, ha kijövök a kórházból, bármi problémám lesz, nehezebb visszamenni Hozzá, hiszen nagy a távolság. Célszerű közelebbi orvost keresni.

Így kerültem a közeli orvosi rendelőbe. Új orvosom lett, és nagyon kedves, talpraesett az asszisztensnője is. Mindketten végtelen kedvesek voltak hozzám.

A doktor úr ajánlotta, indítsam el a leszálalékolásom.

Hiszen nem tudom előre, hogyan érzem magam a későbbiek folyamán. Előfordulhat, hogy hosszabb ideig leszek betegállományban, és letelik az egy év. Ebben az esetben nem kapok táppénzt, és semmi ellátást. Élni pedig valamiből kell. A leszázalékolás hosszú folyamat. Ha sikerül, még eldönthetem, elfogadom-e. Akkor lesz miből választani. Dönthetek úgy is, hogy inkább dolgozom. Vagy azért, mert kevés az az összeg, amit megállapítanak. Vagy azért, mert meggyógyultam. Örültem a tanácsának, megfogadtam.

December 3-ára kell mennem a bizottság elé. Hát kíváncsi vagyok, mi lesz, mit mondanak, mit döntenek. Nem is tudom, mi lenne számomra a megfelelő. Egyelőre ezen a téren várakozó állásponton vagyok.

A műtét után a fiam vitte rendszeresen a táppénzes papírjaim a munkahelyemre.

Miután jobban lettem, ha kellett, ha szükséges volt, én mentem. A főnök fel szokott hívni, érdeklődött az egészségem iránt. Mindig segítőkész és toleráns volt hozzám. Természetesen felkerestem, közöltem Vele, mire készülök. Számomra fontos volt, hogy tőlem tudja meg, ne mástól. Helyeselte elhatározásom. Jövőre vár vissza, bármit döntök. A múlt héten is felkerestem, megállapodtunk, a decemberi döntés után visszatérünk a „jövőre” Elmondtam Neki, számomra nem elsősorban a pénz a fontos. Tehát napi nyolc órába nem megyek vissza. Hiszen azt nem is bírnám, és én bizony megtanultam, az egészségem fontosabb.

Megértette, tudomásul vette, talán még örült is neki. Létszámstop van, valamint köztudomású, hogy a Posta privatizációja is megkezdődött.

Hát majd meglátjuk. Várom a bizottsági meghallgatást, és a főnök kedvező döntését.

Örülök, hogy így döntöttem, ennyi ideig itthon voltam. Szükségem volt az aktív pihenésre a teljes gyógyulásom érdekében.

Félek, izgulok, ideges vagyok. Lehet, hogy nagy a tét. Tudom, dolgozni kell, vissza kell mennem, de félek, ami természetes dolog, legalábbis szerintem. Olyan sok változás történt a munkahelyemen. Vajon megbirkózom-e vele? Hogy tudom kezelni? Mennyit változtam én? És mennyit a kolléganők? Megszoktam az egyedüllétet és az itthoni kényelmet. Vajon mennyire készít ki a rendszeresség, a korai kelés? Hogyan tudom kezelni az ügyfelek viselkedését? Vagy ezekkel ilyen mélységig nem is kell foglalkoznom? Már megint előre „beparázom”, ami nem is biztos, hogy meg fog történni? Mindig ilyen voltam. Előre elképzeltem, lejátszottam, amitől féltam, amitől félek.

Hát ezek szerint mégsem változtam, ebben biztosan nem. És másban? Vagy csak azt hiszem, hogy változtattam, változtam? Hát majd kiderül. Állok elébe.

Azt mondják, a puding próbája, hogy megeszik. Hát úgy legyen.

Budapest, 2013. január.

Kora Jánosné /Saci/